SJORS

van de Rebellenclub

7 december 1963
VERSCHIJNT WEKELIJKS
Nr. 49

Van verschillende kanten hebben we de vraag binnengekregen of we in ons blad iets willen vertellen over de nieuwe wereldkampioen wielrennen op de weg bij de profs, de Belg Benoni Beheyt. Daarom besteden we op deze bladzijde aandacht aan deze

Kampioen van Ronse

Op zondag 11 augustus van dit jaar heerste er in de Belgische plaats Ronse grote opwinding. Op de Avenue Glorieux stonden de mensen dicht opeengepakt te wachten op de finish van de professionals in de grote strijd om de regenboogtrui. Vrijwel iedereen was er zeker van dat Rik Van Looy, de grote Rik, als overwinnaar uit de strijd zou komen. Toen dan eindelijk een groep renners de avenue in kwam spurten, ging er alvast een enthousiast gejuich op voor grootmeester Rik. Maar men had te vroeg gejuicht, want alles zou anders gaan dan verwacht was. De eindsprint werd betwist door achtentwintig renners, onder wie mannen als Peter Post, Piet Damen, André Darrigade, Jean Stablinski, Jo de Haan en Raymond Poulidor. Ook Benoni Beheyt, een jonge Belg van tweeëntwintig jaar, was bij hen.

De wereldkampioen op het erepodium. Links Rik Van Looy, in het midden Benoni Beheyt, rechts Jo de Haan.

De finish van het wereldkampioenschap profs in Ronse. Om niet te vallen heeft Beheyt (rechts) Van Looy vastgegrepen.

Van Looy verslagen

Kort voor de finish zwenkte Van Looy onverwacht naar links. Door deze manoeuvre werd Jan Janssen de pas afgesneden en ook Beheyt dreigde in de verdrukking te raken. Van Looy stak zijn ellebogen uit om hem de doorgang te belemmeren, maar Beheyt sloeg een arm om de hals van zijn rivaal en ging praktisch gelijk met hem over de eindstreep. Foto's, die van de finish gemaakt waren, moesten naderhand uitmaken wie de streep het eerst gepasseerd was. Het bleek Beheyt te zijn geweest. Als nieuwe wereldkampioen beklom hij het erepodium, Rik Van Looy werd tweede en Jo de Haan derde. Beheyt had het 278,8 kilometer lange parcours in precies zeven uur, vijfentwintig minuten en zesentwintig seconden afgelegd.

De overwinning van Beheyt heeft duizenden monden en pennen in beweging gebracht. Natuurlijk was men in België blij met de nieuwe, jonge wereldkampioen, maar van de andere kant werd hij ervan beschuldigd, dat hij zijn „baas" Van Looy verraden had. Er zou namelijk van tevoren een afspraak gemaakt zijn dat de Belgische renners met zijn allen Van Looy zouden helpen om als eerste de finish te bereiken. Doordat Beheyt zich niet aan deze afspraak had gehouden en zélf de overwinning had gegrepen toen hij daar de kans voor kreeg, viel hij automatisch bij velen in ongenade. Hoe het ook zij, Beheyt werd officieel uitgeroepen tot wereldkampioen bij de profs.

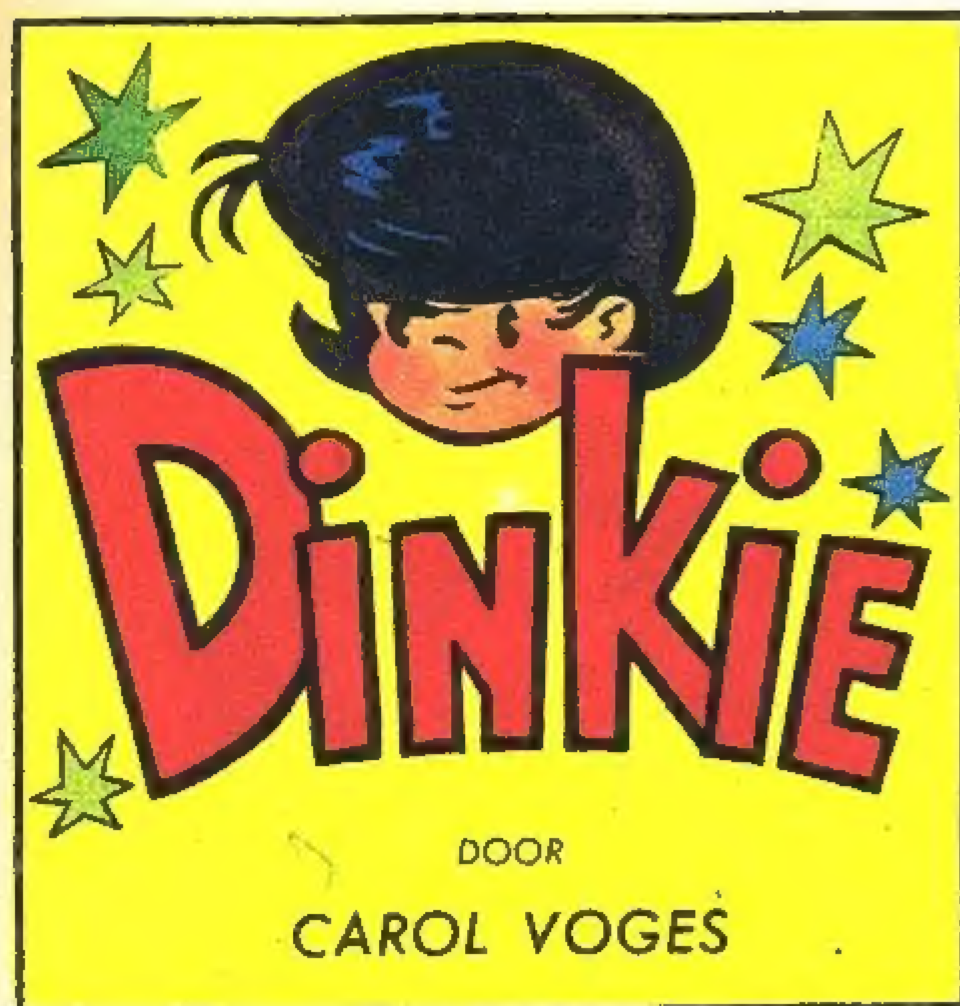
Wie is Beheyt?

Benoni Beheyt is tweeëntwintig jaar oud. Hij woont in Deinze in Oost-Vlaanderen, is slank en donkerharig en lijkt wat op de Nederlandse renner Jo de Haan, die in Ronse op de derde plaats eindigde. Hij beoefent de wielrensport al ruim vijf jaar. Op zeventienjarige leeftijd kwam hij in dienst in een slagerij in Eke. De eigenaar van die slagerij, de heer Ghijselinck, droeg de wielrennerij een warm hart toe en had vooral bewondering voor renners als Schotte en Van Steenbergen. Geen wonder dat er in zijn zaak veel over wielrennen werd gepraat en dat Beheyt op zekere dag besloot ook aan die sport te gaan doen. Hij begon met zuinig te zijn en te sparen, want de aanschaf van een racefiets betekent tenslotte een hele uitgave. Toen hij eenmaal een fiets tot zijn beschikking had, ging hij regelmatig trainen op de wielerbaan in Gent en op de weg. Na een tijd van intensieve training liet hij zich inschrijven voor diverse amateurwedstrijden, waarvan hij er verscheidene wist te winnen. Een grote eer viel hem te beurt toen hij werd uitgekozen voor uitzending naar de olympische spelen in Rome. Toen hij ruim twintig jaar was, ging hij over tot de professionals. Als prof heeft hij ook verscheidene koersen gewonnen, waaronder die van Ronse, die hem de regenboogtrui opleverde. Op het ogenblik heeft Beheyt het druk met het rijden van koersen in binnen- en buitenland en volgens kenners gaat hij een grote toekomst tegemoet. De „storm" van Ronse is een beetje geluwd en Beheyt wil niets liever dan vriendschap sluiten met zijn collega's, ook met Van Looy, om elkaar voortaan in vriendschappelijke sfeer te bekampen.

De uitslag van Ronse

(profs op de weg)

1. **Benoni Beheyt (België)**
2. Rik Van Looy (België)
3. Jo de Haan (Nederland)
4. André Darrigade (Frankrijk)
5. Raymond Poulidor (Frankrijk)
6. Gilbert Desmet (België)
7. Jan Janssen (Nederland)
8. Franco Cribiori (Italië)
9. Jean Stablinski (Frankrijk)
10. Sigi Rens (W.-Duitsland)
11. Piet Damen (Nederland)
12. Louis Proost (België)
13. Michael Wright (Engeland)
14. Jacques Anquetil (Frankrijk)
15. Robert Cazala (Frankrijk)

DINKIE
DOOR
CAROL VOGES

PROFESSOR PIECKER, U ZEGT NU WEL: WE ZETTEN KOERS NAAR DE KUST, MAAR IK ZOU GRAAG PRECIES WILLEN WETEN WÀÀR WE NAAR TOE GAAN!

U MOET NIET VERGETEN DAT WE BEN BONKERT EN EEN BENDE SLIMME BOEVEN PROBEREN OP TE SPOREN!
?

JE HEBT GELIJK, DINKIE. OPA, WILT U DIRECT STOPPEN, DAN ZAL IK ALLES EERST EENS DUIDELIJK UITLEGGEN!

HELA, WAT IS DAT?
WE MOESTEN TOCH DIRECT STOPPEN? U ZIET HET: MIJN REMMEN ZIJN PRIMA IN ORDE!
!?
PIEP

EVEN LATER...
KOM MAAR OP MET UW VERHAAL, PROFESSOR!
EVEN KIJKEN... JA, JA... HIER IS EEN DUIDELIJKE KAART VAN DE KUST EN HET EILAND WAAR HET OM GAAT.

KIJK, HIER BIJ DIT ZWARTE BLOKJE LIGT MIJN DIEPZEEVAARTUIG IN EEN LOODS GEMEERD. DE STIPPELLIJN IS DE ROUTE NAAR HET EILAND RODIA.
Rodia

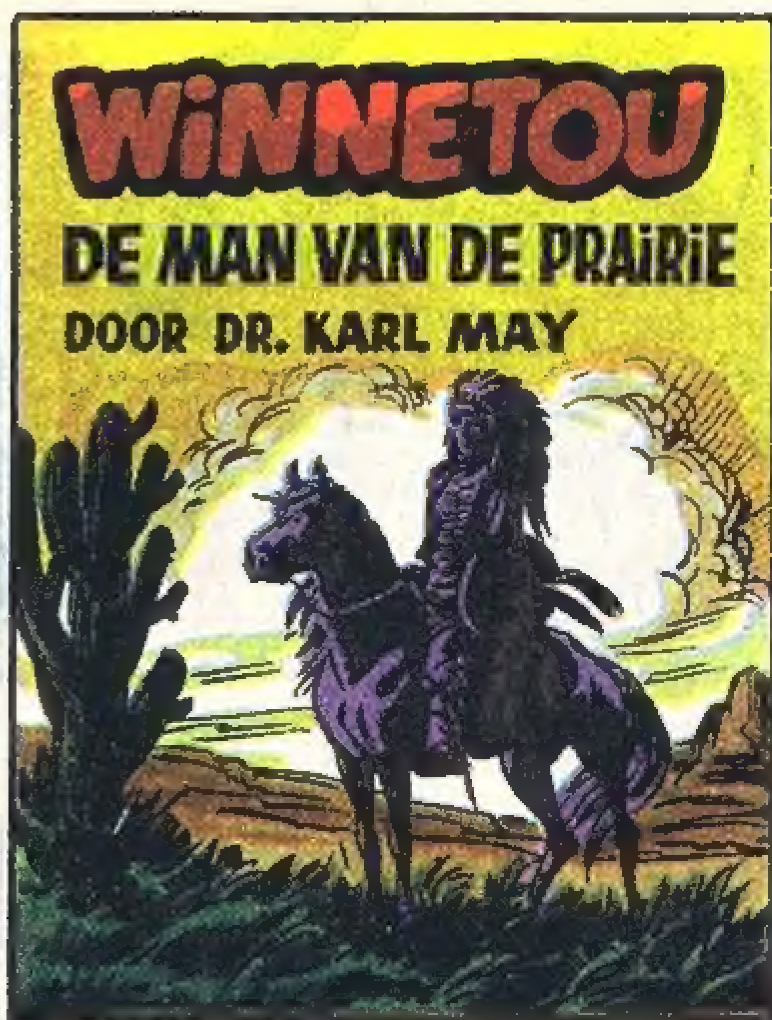

VLAK VOOR DE KUST VAN DAT EILAND IS EENS EEN PORTUGEES KAPERSCHIP MET MAN EN MUIS VERGAAN. KIJK, DEZE CIRKELS GEVEN DE PLAATS AAN WAAR HET WRAK LIGT.
Rodia

HET SCHIP, DAT IN EEN VLIEGENDE STORM OP DE ROTSEN IS GESLAGEN, HAD SCHATTEN AAN BOORD. GOUDEN JUWELEN, SIERVOORWERPEN EN DOCUMENTEN, DIE ZEER BELANGRIJK ZIJN VOOR DE WETENSCHAP!

IK WOU NU MET MIJN VAARTUIG HEEN EN WEER VAREN VAN HET WRAK NAAR DE ROTSACHTIGE KUST VAN HET EILAND RODIA!

OP HET EILAND WILDE IK VOORLOPIG DE SCHATTEN IN HET GEHEIM OPSLAAN, ALLES TEN GOEDE VAN DE WETENSCHAP!

NOU, PROF, DAT WAS EEN MOOI VERHAAL, MAAR ALS WE NOU NIET GAUW OPSCHIETEN, DAN KOMT DIE SCHAT TEN GOEDE AAN BEN BONKERT EN ZIJN KORNUITEN!

WINNETOU
DE MAN VAN DE PRAIRIE
DOOR DR. KARL MAY

HET SCHOT VAN RATTLER TREFT DE LEERMEESTER VAN DE APACHEN...
PANG!
HELP!

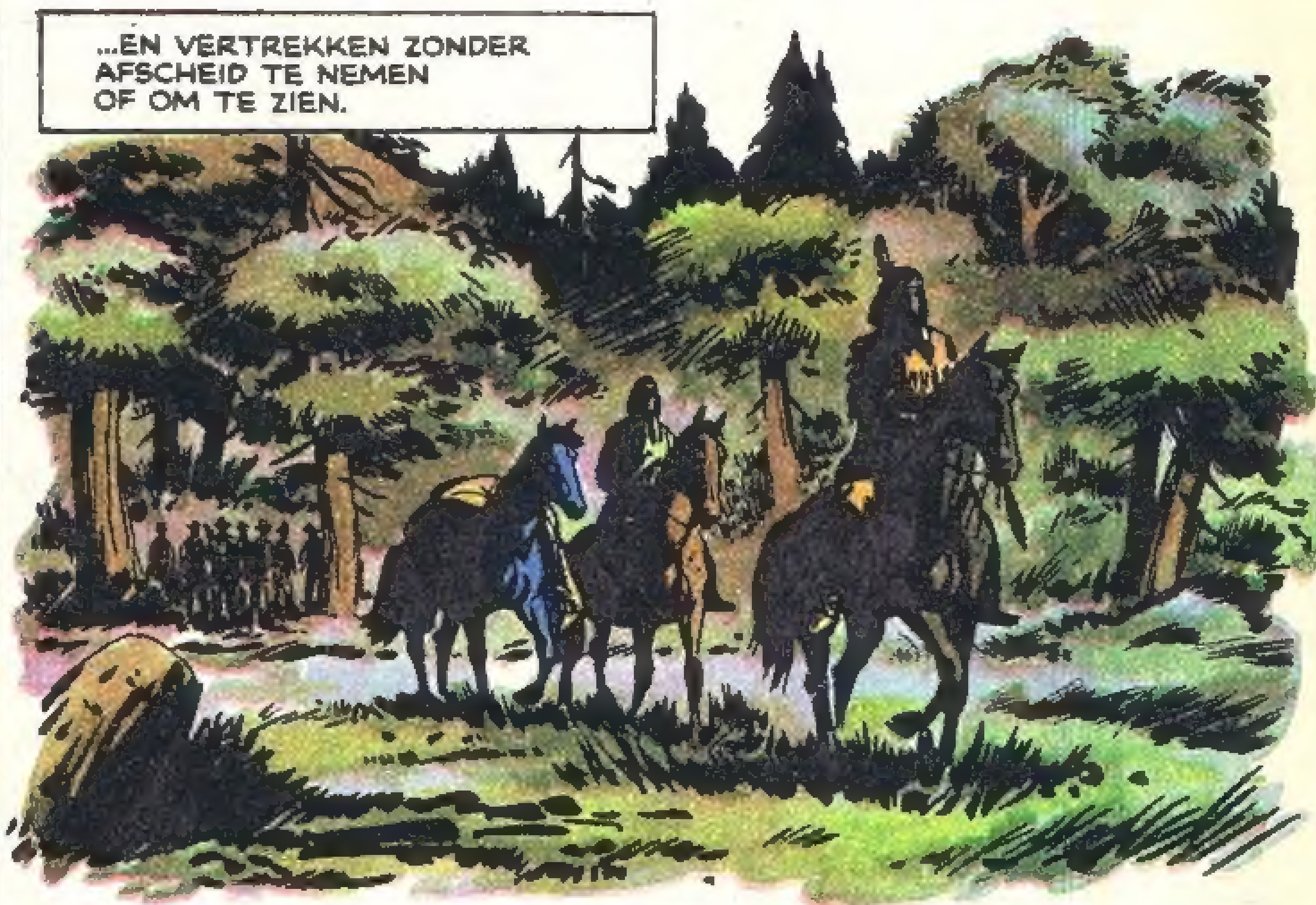

...MAAR RATTLER ONTGAAT ZIJN STRAF NIET.
ELLENDELING!
ARRANZ 68

LEG HEM ZO NEER DAT HIJ U KAN ZIEN. HET STERVEN ZAL HEM DAN LICHTER VALLEN.

WINNETOU... MIJN ZOON... OLD SHATTERHAND... MIJN VRIEND... VAARWEL...

ER HEERST EEN ONHEILSPELLEND STILZWIJGEN. KLEKIH-PETRA, DE LEERMEESTER VAN DE APACHEN, IS DOOD.

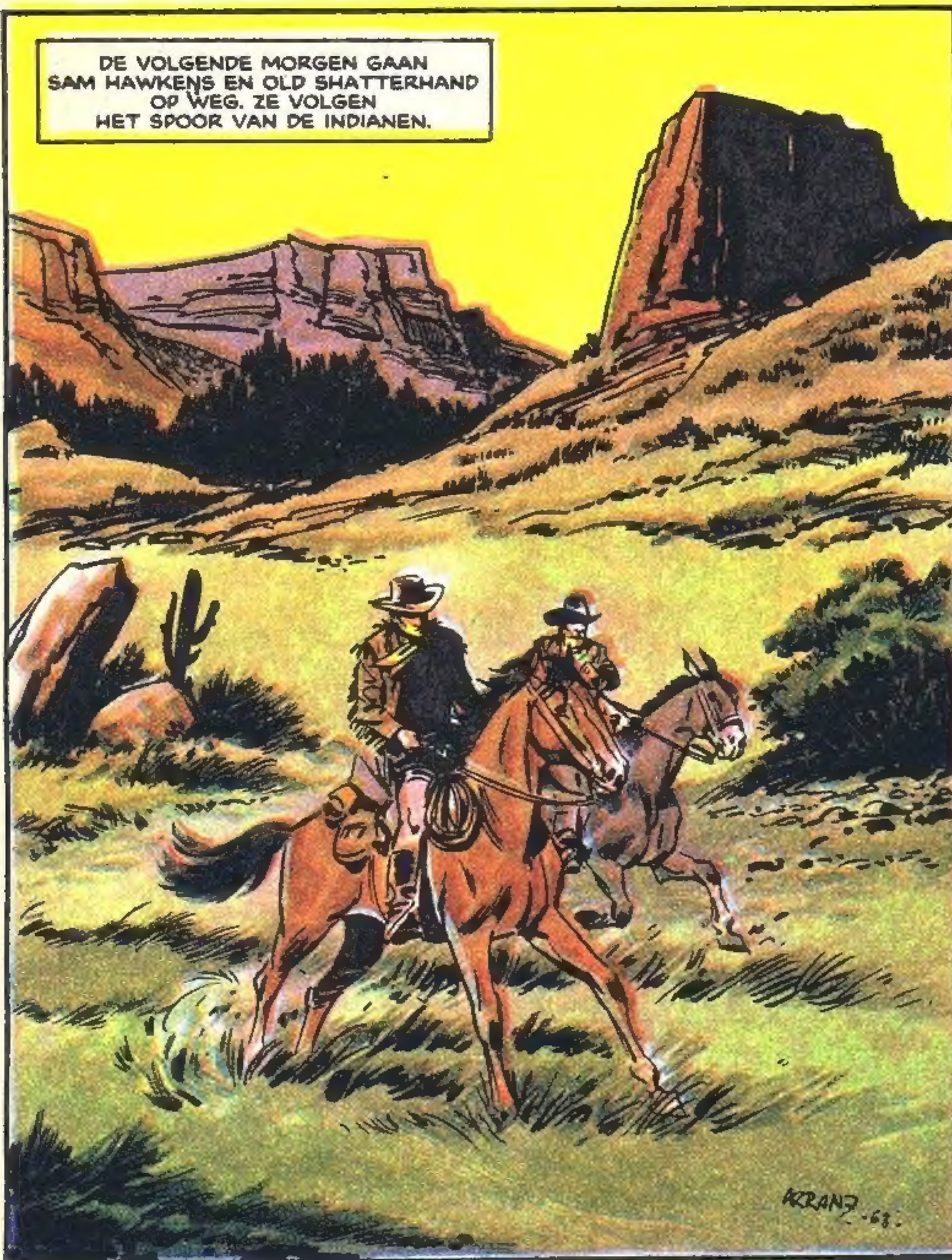

DE TWEE ROODHUIDEN LADEN HET LICHAAM VAN DE OUDE MAN OP EEN PAARD...

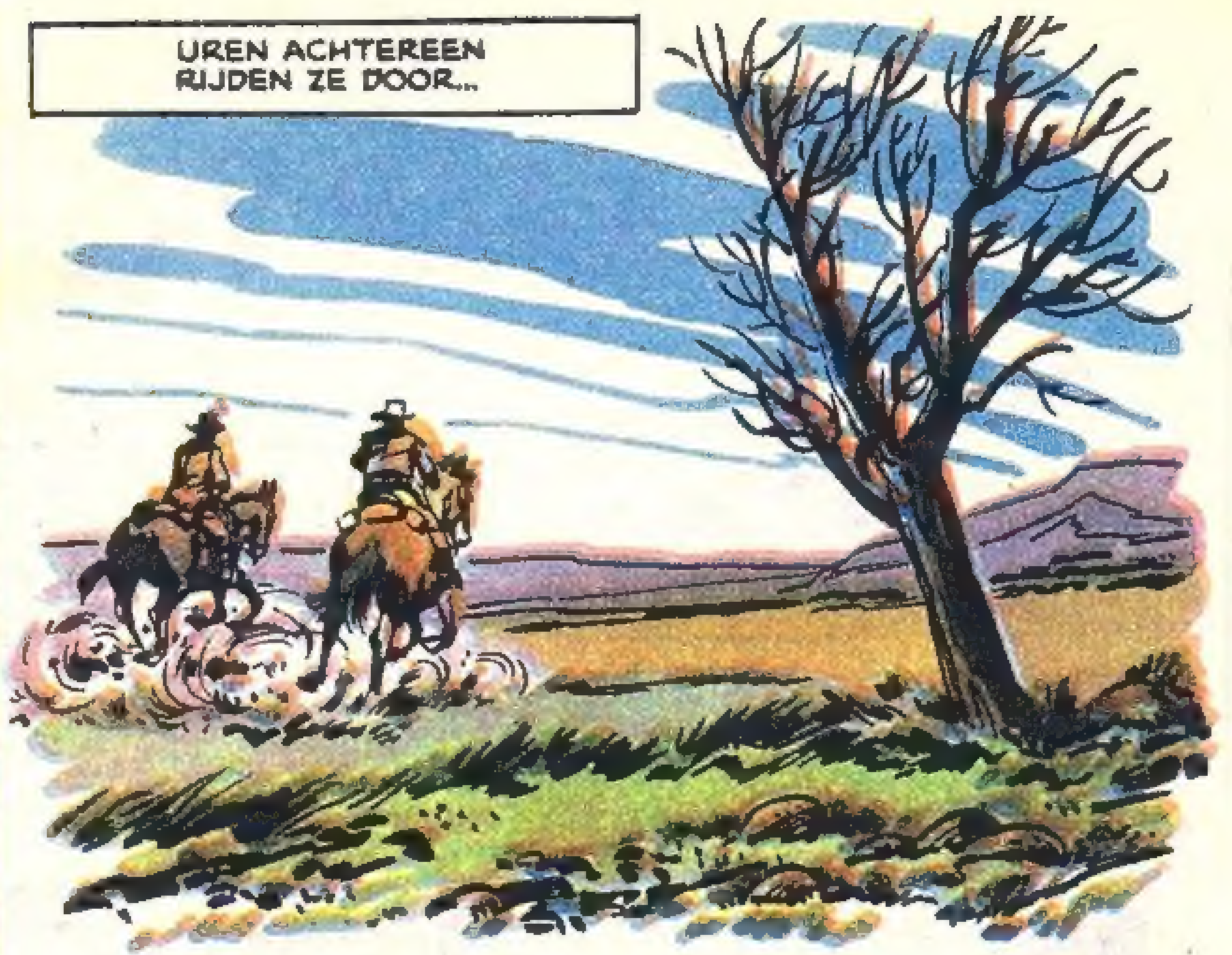

...EN VERTREKKEN ZONDER AFSCHEID TE NEMEN OF OM TE ZIEN.

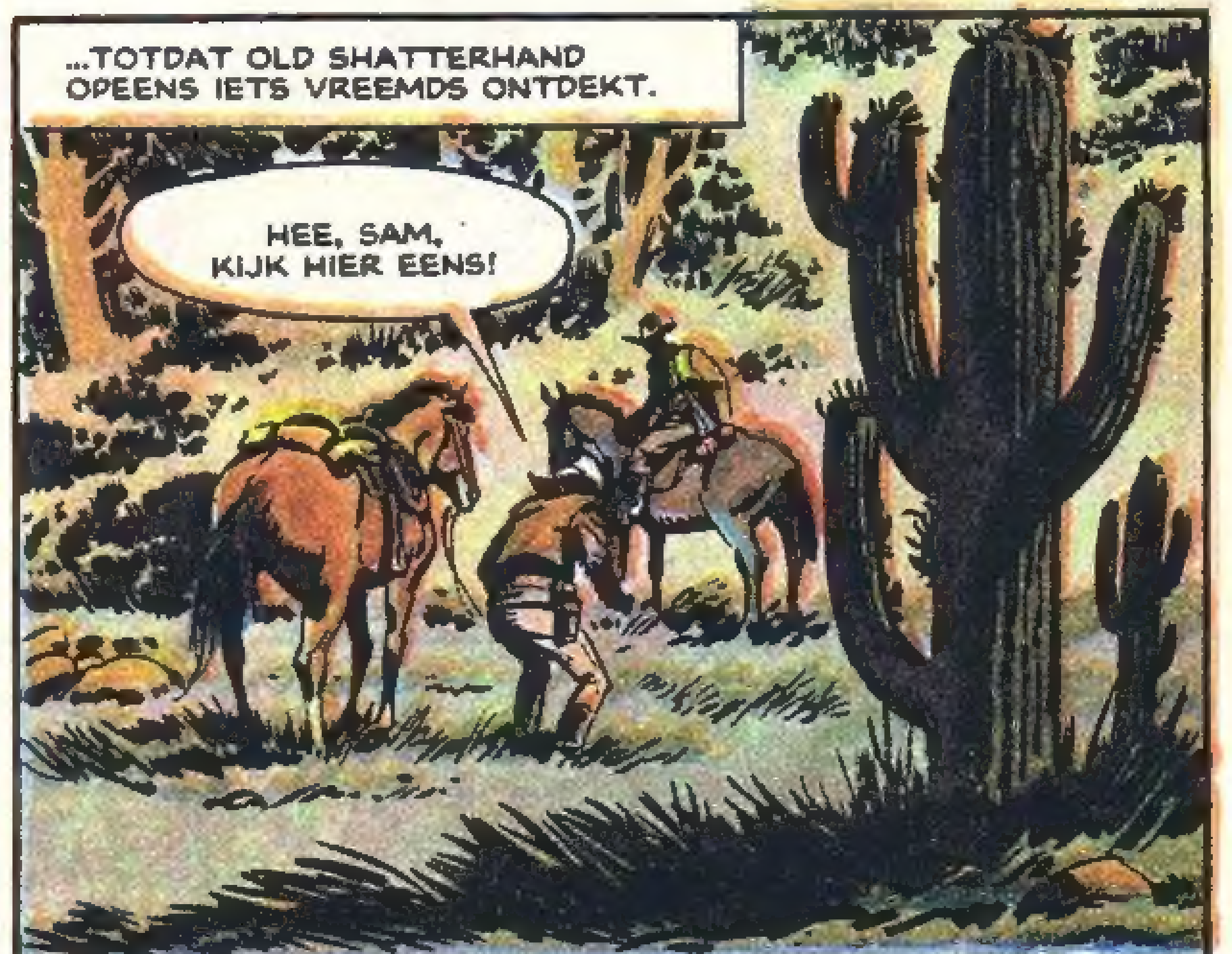

ZE HEBBEN NIET NAAR RATTLER OMGEKEKEN. HIJ LIGT DAAR NOG BUITEN KENNIS!
WAT MOETEN WE MET HEM DOEN?

DAT ZIEN WE LATER WEL. WE MOETEN ER EERST VOOR ZORGEN DAT ONS WERK KLAARKOMT VOOR DE APACHEN ONS AANVALLEN!
JIJ DENKT DUS DAT ZE ZULLEN TERUGKOMEN?

NOU EN OF! ZODRA ZE HUN KRIJGERS BIJ ELKAAR GETROMMELD HEBBEN, KOMEN ZE TERUG, WAT IK JE BROM!
DAN MOGEN WE MORGENOCHTEND WEL HEEL VROEG DE OMGEVING GAAN VERKENNEN!

DE VOLGENDE MORGEN GAAN
SAM HAWKENS EN OLD SHATTERHAND
OP WEG. ZE VOLGEN
HET SPOOR VAN DE INDIANEN.

UREN ACHTEREEN
RIJDEN ZE DOOR...

...TOTDAT OLD SHATTERHAND
OPEENS IETS VREEMDS ONTDEKT.
HEE, SAM,
KIJK HIER EENS!

HET LIJKT WEL
OF ZE HIER GERUST
HEBBEN!
HET SPOOR
LOOPT VERDER
IN DE RICHTING
VAN DAT
BOSJE...

...EN DAAR
HEBBEN ZE
TAKKEN
AFGESNEDEN!
JA, ZEKER
OM ER EEN
DRAAGBAAR
VAN TE
MAKEN!

DAARNA
ZIJN ZE
UIT ELKAAR
GEGAAN!
EEN VAN DE
TWEE IS NATUUR-
LIJK DE KRIJGERS
AAN HET VERZA-
MELEN, DENK JE
OOK NIET?

WE BLIJVEN
VANNACHT HIER
KAMPEREN EN GAAN
MORGEN WEER
TERUG.

EERST SLAPEN ZE RUSTIG EN
ONGESTOORD, MAAR DAN INEENS...
IK GELOOF DAT IK
IEMAND HOOR AANKOMEN!
JA, IK HEB
OOK IETS
GEHOORD!

NAAR VREEMDE LANDEN

JOAN RIDLEY EN JOE WILSON, SCHIPBREUKELINGEN VAN DE *THISBE*, BEZATEN ENIGE PAPIEREN, WAARUIT BLEEK, DAT DE REDER PROUST KAPITEIN SELBY HAD BEVOLEN HET SCHIP TE LATEN VERGAAN. OP MANIARA-EILAND WERD JOE, DOOR TOEDOEN VAN DE JALOERSE KANAKA MOTU SANDERS, DOOR MENEER HAMILTON BESCHULDIGD VAN DIEFSTAL VAN EEN PAREL.

SANDERS MOEST MARTIN HAMILTON TOEN WEL BEKENNEN, DAT HIJ HAD GEPROBEERD JOE IN DE VAL TE LATEN LOPEN, OMDAT DE JONGEN ZIJN BAAN ALS OESTEROPENER HAD GEKREGEN. HAMILTON WERD ZÓ WOEDEND, DAT HIJ DE KANAKA NEERSLOEG.

MARTIN HAMILTON WILDE HET ZO VLUG MOGELIJK WEER MET JOE IN ORDE MAKEN. DE VOLGENDE MORGEN VROEG STARTTE HIJ ZIJN OUDE AUTO EN REED NAAR JOAN EN JOE TOE.

MAAR JOAN EN JOE ZOUDEN NIET ZO RUSTIG ZIJN, ALS ZE WISTEN, WIE ER ZICH AAN BOORD VAN HET SCHIP IN DE BAAI BEVOND.

PROUST WIST, DAT DE *THISBE* WAS VERGAAN. MAAR NADIEN HAD HIJ NIETS MEER VAN BLACKWELL GEHOORD. HIJ WILDE NU ZIEN UIT TE VINDEN, WAT ER PRECIES WAS GEBEURD.

HARRY DACHT NA. PROUST? WAAR HAD HIJ DIE NAAM EERDER GEHOORD? PLOTSELING SCHOOT HEM DE BRIEF VAN KAPITEIN SELBY TE BINNEN, WAARIN DEZE PROUST, DE REDER VAN DE *THISBE*, ERVAN BESCHULDIGDE, DAT HIJ HEM HAD OPGEDRAGEN HET SCHIP TE LATEN VERGAAN, OM ZO DE SCHADEVERGOEDING VAN DE VERZEKERING IN HANDEN TE KRIJGEN.

HARRY VERTELDE TOEN, DAT HIJ DE BRIEF GEVONDEN HAD OP HET VLOT VAN TWEE OVERLEVENDEN VAN DE RAMP MET DE *THISBE*, JOAN EN JOE, MAAR DAT DIE KINDEREN DAAR NIETS VAN AF WISTEN.

INTUSSEN WAS JOE DRUK BEZIG OP EEN VAN DE BOTEN VAN MENEER HAMILTON.

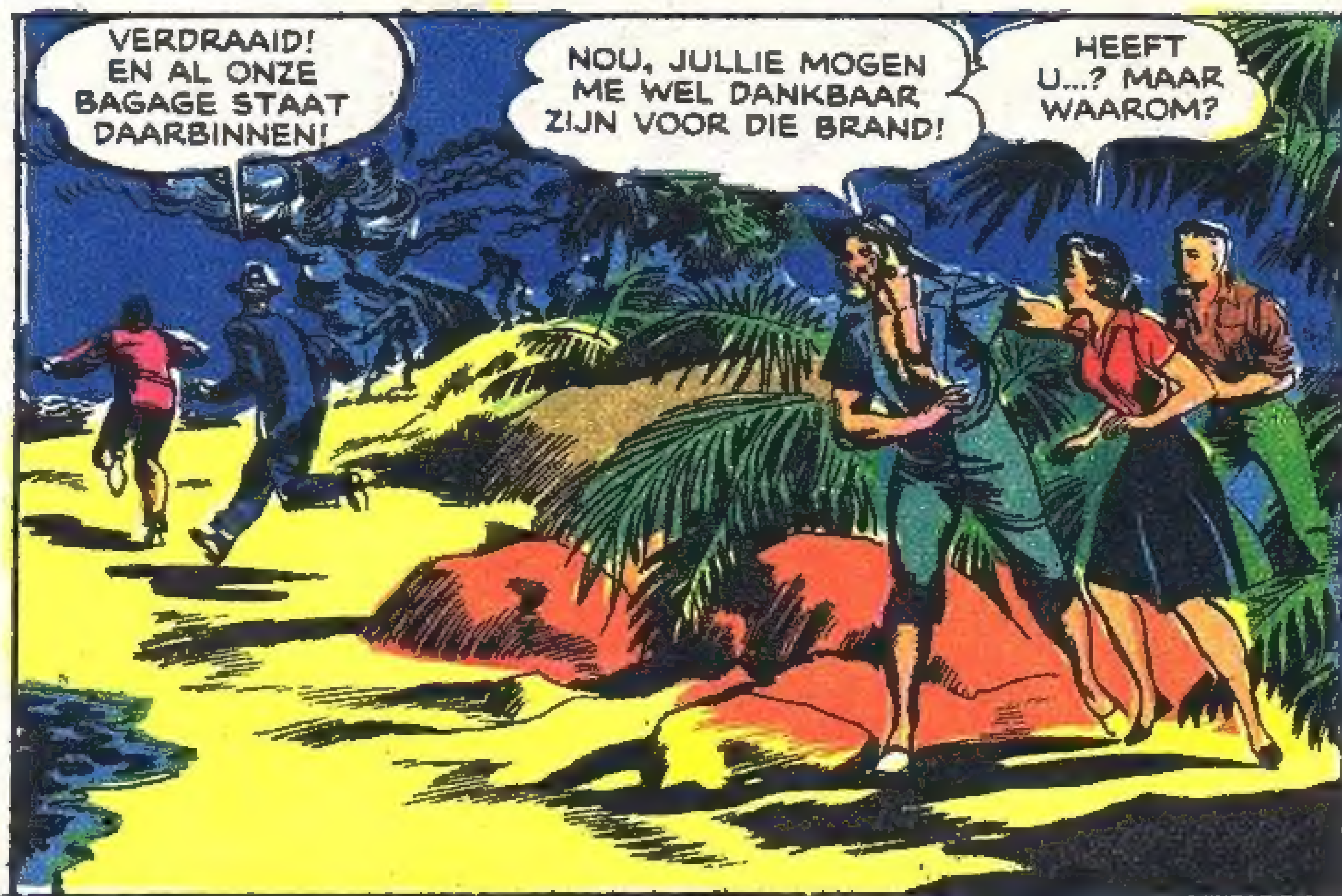

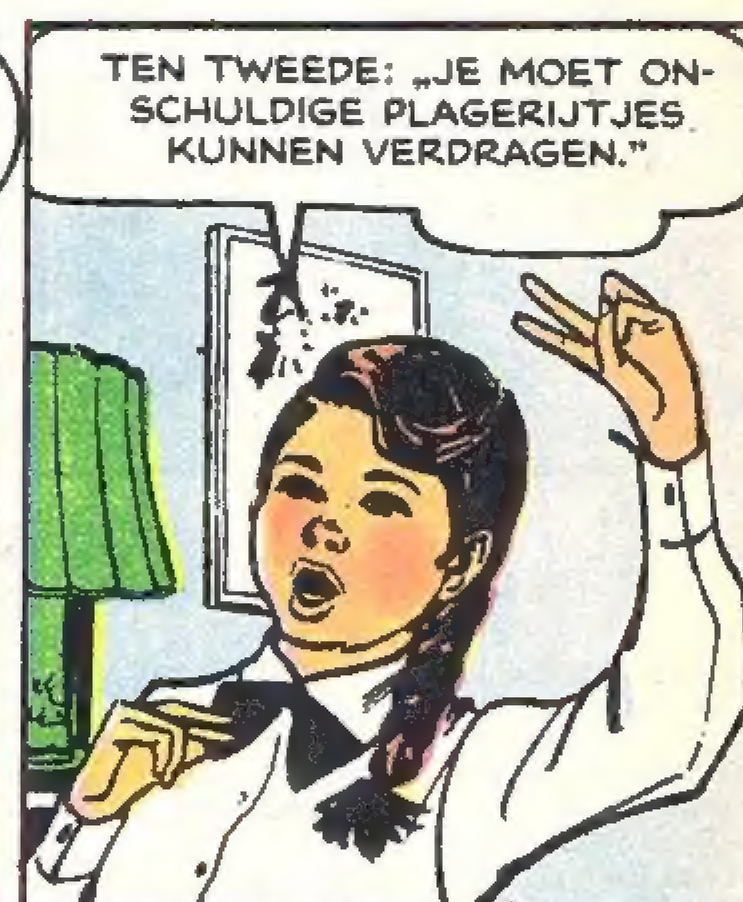

HOE HAD PROUST ONTDEKT, DAT DE BRIEF VALS WAS? EN WAT ZOU ER NU MET HARRY DE KOLONIST GAAN GEBEUREN?

De vrolijke vijf van de Edelweiss-school

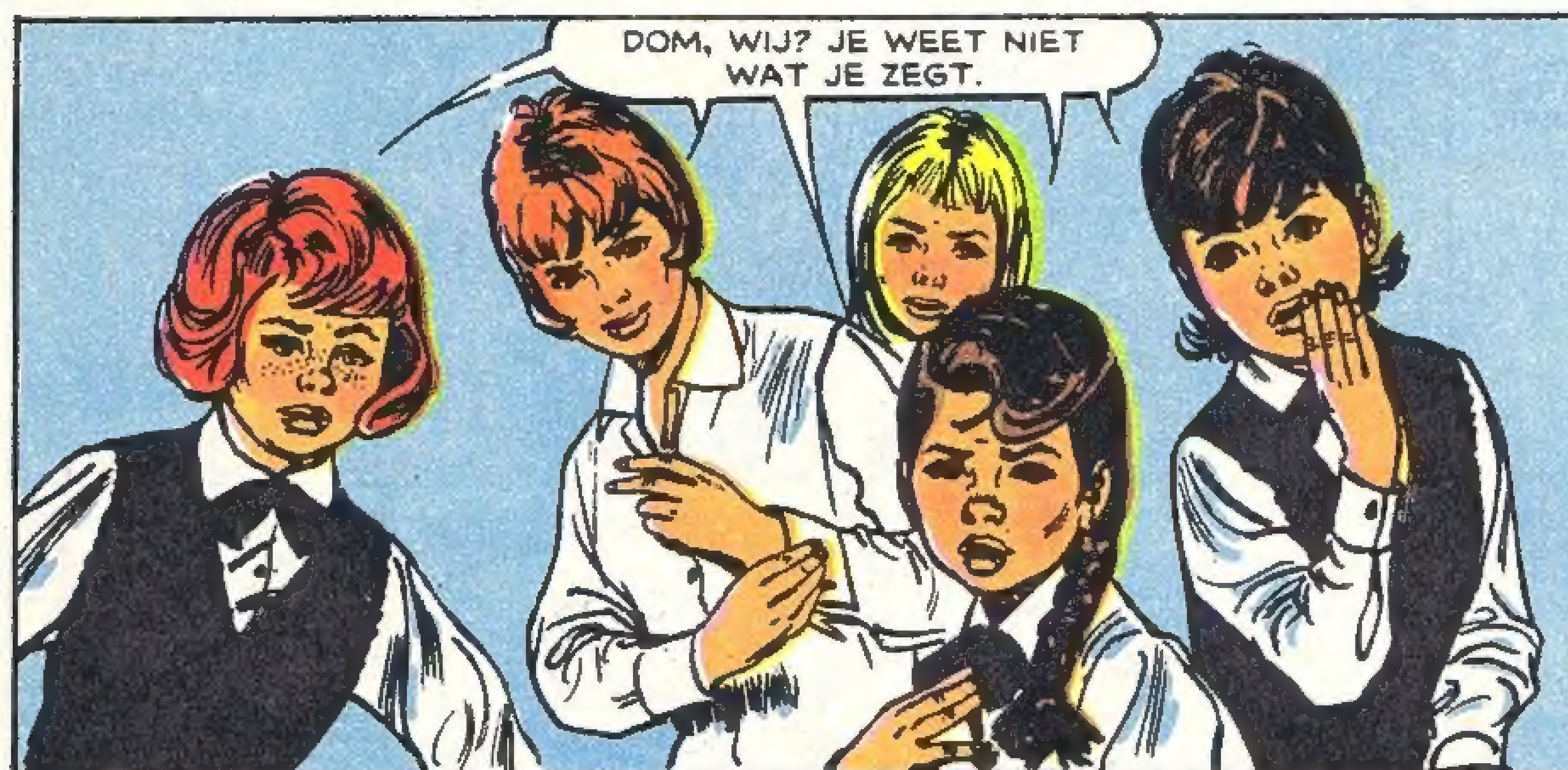

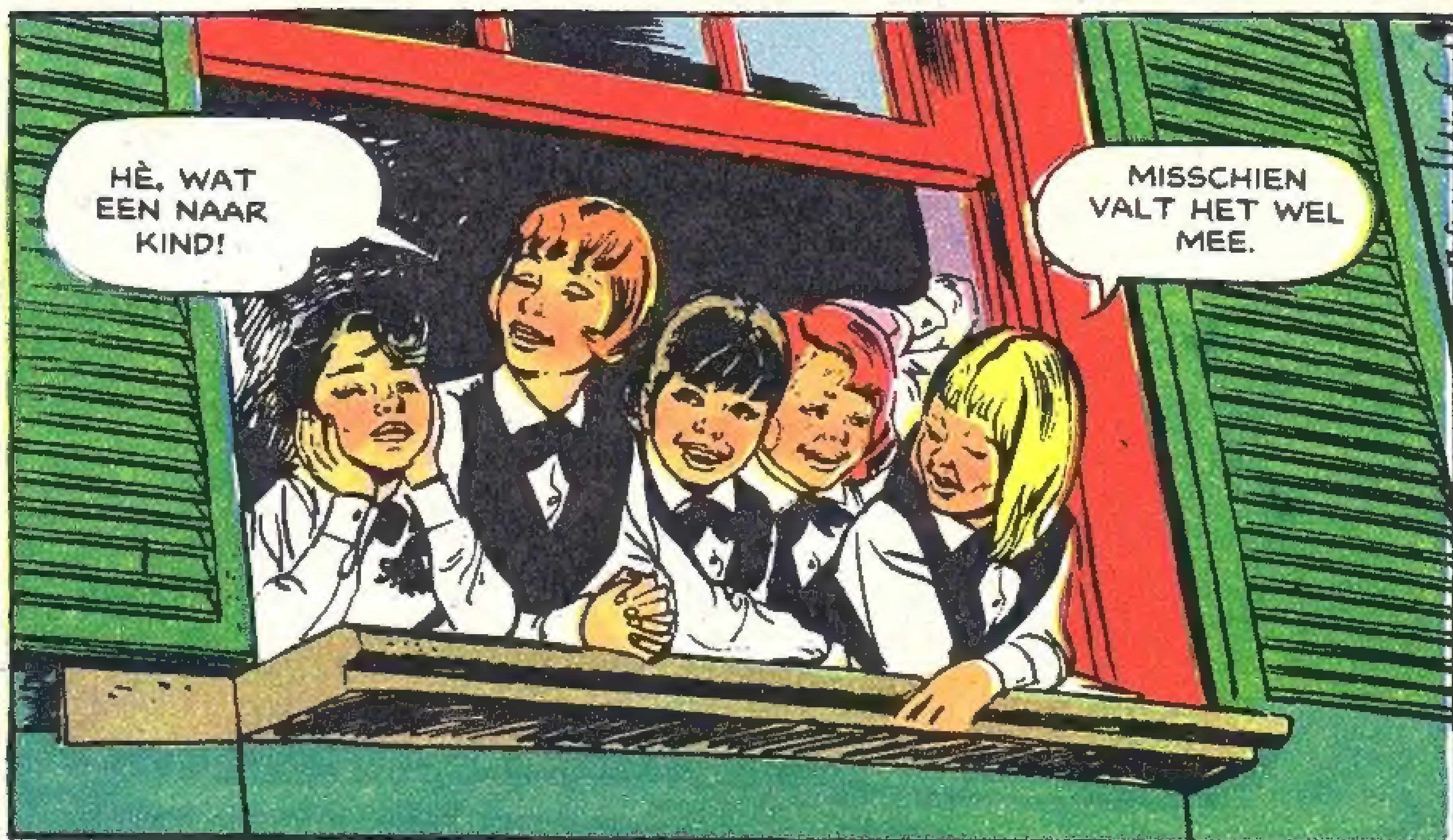

LATER, 'S NACHTS...

OP HETZELFDE OGENBLIK WERD ER, VER VAN DE SCHOOL, BIJ RAOUL WINTER, DE VADER VAN PATRICIA, OP DE DEUR GEKLOPT...

HOE WAS HET MOGELIJK, DAT ER ZO'N BESCHULDIGING TEGEN PATRICIA'S VADER WERD INGEBRACHT?

BERNARD BRUINHOF

Maar nu waren John Vandyck, een jongen van Nederlandse afkomst, en Don Fischer ook van de partij, zoals gewoonlijk trouwens. Het onderwerp van gesprek was natuurlijk de treinroof.

„Zeg, er wordt al twintigduizend dollar als beloning uitgeloofd," zei Don Fischer, terwijl hij met zijn tong klakte.

John Vandyck merkte spottend op: „Dan wordt het tijd, dat wij er ons mee gaan bemoeien."

„Als de politie geen sporen vindt, zet dan maar uit je hoofd, dat wij wel succes hebben," zei Don schamper.

„Maar je kunt nooit weten," verklaarde Pinky optimistisch als altijd. „De politie ziet ook weleens iets over het hoofd. Weet je: één ding in de kranten viel mij op. Volgens de journalisten moet die roofoverval al weken van tevoren voorbereid zijn. Dat wil dus zeggen, dat wij waarschijnlijk hier in Scottsville mannen hebben gezien, die de overval hebben gepleegd, want de beroving vond hier in de buurt plaats."

Rob Robson
en de treinrovers

Heb je het nieuws al gehoord?!" riep Gregg Flemming opgewonden uit, toen hij het kamertje van zijn boezemvriend Pinky Potts binnenbolderde.

Pinky sloeg zijn meetkundeboek, dat voor hem op de tafel lag, met een smak dicht en grijnsde van oor tot oor. „Je mag uitkomen op de olympische spelen op de honderd meter hardlopen."

„Verroest jij!" antwoordde Gregg, die overigens de beste hardloper van de highschool in Scottsville was. „Heb je de Daily World niet gelezen?"

„Nee, nog niet. Staat er dan iets bijzonders in?"

„Kijk maar eens onder de laatste mededelingen."

Onmiddellijk viel Pinky's oog op de vette kopregels.

Posttrein beroofd
Buit waarschijnlijk meer dan driehonderdduizend dollar

Juist voor het ter perse gaan van ons blad vernamen wij, dat de nachtposttrein van Norfolk naar Philadelphia in de nabijheid van Scottsville is overvallen en beroofd door een bende van ongeveer tien man. Een bedrag van naar schatting driehonderdduizend dollar, voornamelijk bestaande uit aangetekende stukken, is hierbij buitgemaakt.

De machinist en twee postbeambten werden licht gewond. Hoewel de politie vrij spoedig na de overval werd gealarmeerd is er nog geen spoor van de bende gevonden.

Toen Pinky het verslag had uitgelezen, keek Gregg hem aan met schitterende ogen.

„Nou, wat zeg je ervan?" riep hij uit.

„Driehonderdduizend dollar," zei Pinky langzaam en knikte veelbetekenend. „Die schurken hebben een goede slag geslagen, zeg."

„En die overval is vlak bij onze stad gepleegd."

„Net op het ogenblik dat wij sliepen," merkte Pinky mistroostig op. „Wat een pech, dat wij niet in de buurt waren."

Een paar dagen na de sensationele roofoverval waren de vrienden weer bijeen.

De anderen staarden hem met open mond aan.

„Dat heb je prima uitgeknobbeld," zei Don tenslotte en keek zijn vriend bewonderend aan.

Gregg, die even in gedachten was verdiept, hief plotseling zijn hoofd op, zijn ogen fonkelden. „Ik geloof dat ik een van de rovers heb gezien!" riep hij. „Een week of drie geleden misschien. Op de spoorbrug."

„En dat zeg je nu pas?" voegde Don hem verwijtend toe.

Gregg haalde zijn schouders op. „Ik heb niet meer aan die snuiter gedacht, totdat Pinky mij zo juist op een idee bracht. Ik geloof vast dat hij een van die rovers was."

„En waaróm dan?" informeerde Don haastig.

„Nou, die man scharrelde wel een kwartier op de spoorbrug rond. Ik stond beneden om een band van mijn racefiets te plakken en toen viel hij mij op. Toen ik klaar was, ging ik naar hem toe om eens te kijken wat hij uitvoerde en maakte een praatje. Hij nam foto's, maar dat was knoeiwerk."

„Hoe weet je dat?" vroeg Don.

„Als compositie deugde er geen steek van en ook hield hij geen rekening met de zon."

„Dat bewijst natuurlijk niet, dat hij een van die bandieten was," John.

„Ben ik met je eens," beaamde Gregg. „Maar er gebeurde nog meer," voegde hij eraan toe. „Toen ik wegging, keek ik nog even achterom en toen zag ik nog iets. Er

kwam juist een trein aan. Die kerel keek op zijn polshorloge en maakte daarna vlug enige aantekeningen."

Pinky knikte heftig. „Dat is vast een van die boeven geweest, wat ik je brom. Als ik jou was, zou ik dadelijk naar de politie gaan. Misschien kom je in aanmerking voor de beloning."

Gregg verdween als een haas. Een goed uur later kwam hij weer terug met een trek van teleurstelling op zijn gezicht.

„Nou, de politie zal het onderzoeken. Ik ben wel een half uur verhoord. Maar ik heb niet veel hoop, want die inspecteur had al een macht aanwijzingen gekregen."

Don grijnsde. „Dan mag je blij wezen, als je straks een dollar beloning krijgt, als die boeven ingepikt zijn."

„Daar ben ik ook bang voor," bromde Gregg. „En ik kon het geld net zo goed gebruiken, zie je," voegde hij er met een knipoog aan toe.

„Die zijn er meer," antwoordde Pinky grinnikend. „Maar, hoor eens, hoe denken jullie erover, als wij eens gingen speuren. Per slot van rekening hebben wij ook al enige ervaring en bovendien kent Gregg een van die boeven."

„Dat is een goed idee," vond Don,

Zoals gewoonlijk belastte Pinky zich met de leiding. „Hoe zag die man er uit, Gregg?" vroeg hij.

„Vrij lang en mager. Ik schat hem zo'n halve kop groter dan John. Een jaar of veertig ongeveer. Grijze ogen, mager gezicht. Hij had een vrij oude regenjas aan van blauw nylon. Eén van de zakken was wat uitgescheurd. En hij droeg een grijze hoed."

„Met wat voor een accent sprak hij? Kwam hij uit deze streek?"

„Dat kan ik niet zeggen."

Hardnekkig als een officier van justitie, die een verdachte ondervraagt, vervolgde Pinky: „Voelde die kerel dadelijk voor een praatje? Of wou hij je liever kwijt?"

Gregg lachte even. „Hij voelde niet veel voor gezelschap. Dat kon je duidelijk merken. Maar hij was eerder nerveus dan kwaad toen ik hem vertelde, dat er van zijn foto's niets terecht zou komen als hij op zo'n manier fotografeerde. Hij mompelde wat en grabbelde zenuwachtig naar een sigaret in de zak van zijn overjas. Maar omdat hij het nogal knullig aanlegde, viel er een aantal papieren uit. Ik raapte ze op. . ."

„Wat voor papieren?" viel Pinky hem in de rede.

Gregg krabde zich eens achter zijn oor. „Er stond een verhaal op of zo iets."

„Een verhaal? Bedoel je soms een tijdschrift waarin een verhaal. . .?"

„Nee, nee, het waren getypte vellen. Maar," en er kerfde zich een rimpel in Greggs voorhoofd, „ik geloof, dat het een toneelstuk was. Ja, ik weet het wel zeker," vervolgde hij op stellige toon.

„En de titel? Weet je die ook?"

„Iets in het Frans, geloof ik."

„In het Frans?"

„Wacht eens: ik weet het al weer. „Bonjour, Ginette" heette het stuk."

Pinky wreef zich tevreden in de handen als een winkelier, die goede zaken heeft gedaan. Met een triomfantelijke blik in zijn ogen keek hij zijn vrienden aan. „Jongens, wij hebben een belangrijk spoor ontdekt."

„Maar wat schiet je er nu mee op, dat je dat alles weet?" liet Don zich horen. „Die man heeft een toneelstuk geschreven of hij speelt erin mee. Nou, en wat dan nog?"

„Als hij in een toneelstuk meespeelt," legde Pinky uit, „dan moet het voor ons niet zo'n toer zijn uit te vissen wáár dat stuk opgevoerd wordt. En zodra we dát weten, hebben we een goede kans de kerel te herkennen, die Gregg op de spoorbrug heeft gezien. We behoeven hem alleen maar te volgen en dan ontdekken we de andere leden van de bende misschien ook."

„En de twintigduizend dollar zijn van ons," verklaarde Gregg lachend.

„Maar als hij het toneelstuk nu geschreven heeft, wat dan?" hield Don vol, hardnekkig als een buldog.

„Dan moeten we proberen uit te zoeken aan wie hij het heeft proberen te verkopen," antwoordde Pinky.

„Maar het is de vraag," merkte Gregg op, „of die kerel nog meespeelt, als hij zo'n bom duiten in zijn bezit heeft."

Pinky haalde zijn schouders op. „We moeten iets riskeren. Het is onze enige kans."

Pinky vertrok even later naar het kantoortje om verschillende theateragenten en toneeluitgeverijen op te bellen. Een uur later ongeveer kwam hij terug, zijn gezicht vertoonde een brede grijns. „Het is voor mekaar, jongens," kondigde hij triomfantelijk aan. „In Ulmer wordt zaterdagavond de première gegeven van „Bonjour, Ginette"."

Met gespannen verwachting zaten de vier vrienden in de theaterzaal van Ulmer waar het muziekspel „Bonjour, Ginette" tien minuten geleden was begonnen. Tot nu toe had Gregg „zijn man" nog niet ontdekt. Maar er moesten nog verschillende spelers optreden. Doch in de pauze moest Gregg spijtig toegeven, dat hij niemand had opgemerkt die ook maar in de verste verte aan de man op de spoorbrug deed denken. Wat moedeloos slenterde hij naar het toneel, gevolgd door zijn vrienden. Opeens verstrakte zijn lichaam als een gespannen snaar.

Haastig draaide hij zich om en fluisterde gejaagd: „Daar staat ie. Die magere knaap. Vlak bij het souffleurshokje."

Pinky voegde hem op zachte toon toe: „Ga terug naar je plaats, Gregg. Misschien herkent hij je."

Gregg knikte en vertrok. De drie andere jongens bleven even staan om te overleggen wat te doen. Ondertussen sloegen zij heel onopvallend de man gade. Het was nu van belang dat ze hem geen enkel ogenblik uit het oog verloren. En toen zagen zij dat een korte, dikke man op hem toeliep en vlug enige woorden met hem wisselde. De ander knikte en de dikzak schommelde weg naar de kleedkamers.

„Don en ik volgen hem," zei Pinky gehaast. „Blijf jij achter, John, met Gregg, en let op de magere man."

„Oké! En veel succes."

Een ogenblik later verdwenen Pinky en Don in de richting van de kleedkamers.

„Ik ben benieuwd waar die vent heengaat," zei Don tegen Pinky en in zijn stem klonk nauwelijks bedwongen opwinding.

Af en toe belemmerden nevelslierten hun het uitzicht.

„Anders ik wel."

De twee vrienden hadden gezien, dat de dikzak een kleedkamer was binnengegaan en even later weer te voorschijn kwam met een grote koffer. Hij had het theater verlaten, was zijn auto ingedoken en met een vaart weggespoten. De jongens hadden echter met een dergelijke manoeuvre rekening gehouden. Don had de auto van zijn vader mogen lenen en deze vlak naast het theater geparkeerd. Onmiddellijk hadden de vrienden de achtervolging ingezet. Zij waren erin geslaagd de andere auto in het oog te houden.

„Ik durf te wedden dat er in die koffer een deel van de buit zit," zei Pinky.

Na een twintig mijl ongeveer kwamen zij in het plaatsje Fordson. De bestuurder van de voorste auto minderde vaart en stopte voor de ingang van een nachtclub. Hij wrong zich uit zijn auto, keek naar alle kanten, raadpleegde zijn polshorloge en stevende vervolgens op de portier af. Ook de twee vrienden hielden stil.

„Wat nu?" vroeg Don en keek zijn vriend besluiteloos aan.

„Die dikzak wacht op iemand," zei Pinky. „Dat is duidelijk. Ik denk dat hij de koffer aan een handlanger zal geven. En dat moet voorkomen worden."

„Waarom ? Wij kunnen die kerel toch ook volgen ?"

„Te riskant. Is hier geen agent in de buurt ?"

Don draaide zich half om en speurde de straat af. „Daar schuin aan de overkant bij die supermarkt staat er een."

Even later zei Pinky tegen de politieman: „De man die met de portier staat te praten, heeft waarschijnlijk een koffer met bankbiljetten van de treinroof in zijn auto."

De agent keek hoogst verbaasd, maar verloor geen tijd met de jongen te ondervragen, want op hetzelfde ogenblik was een lange man uit de nachtclub te voorschijn gekomen en samen met de dikzak op de auto toegelopen. Juist toen de politieman en de twee vrienden daar eveneens arriveerden, werd de koffer in andere handen overgeheveld.

„Neemt u me niet kwalijk, maar ik wou graag even de inhoud van die koffer inzien," zei de agent beleefd, op zijn hoede voor een plotselinge aanval.

Een vuurrode kleur van kwaadheid kwam op het pafferige gezicht van de dikzak.

„Wat heeft dat te betekenen, agent ?" zei hij met nadruk.

„Enkel een vriendelijk verzoek uw koffer te inspecteren," ontweek deze de vraag.

„En als ik weiger ?"

„Dan neem ik u mee naar het bureau."

Nu mengde de andere man zich in het gesprek. „Waarom wilt u de inhoud van de koffer zien ?"

De politie aarzelde even en antwoordde toen: „Deze beide jongens beschuldigen u ervan dingen in uw tas te hebben die er niet in horen."

De dikzak stoof woedend op. „Wat. . . wat. . ." brabbelde hij en wierp een giftige blik op de beide vrienden. De lange man maakte een sussend gebaar. „Maak je koffer open. Dan ben je van het gezeur af."

Een ogenblik later werd het valies geopend en voor de verbaasde ogen van de vrienden werden er wat kleren zichtbaar en anders niets. Het bleek, dat deze bestemd waren voor de lange man, die ze nodig had voor zijn optreden in de nachtclub. Het kostte Pinky heel wat vernuft om de politieman en de beide anderen een aannemelijk verhaaltje op te dissen en toch niets te verraden over de resultaten van hun speurtocht. Heel wat minder opgewekt aanvaardden de jongens de terugweg.

Voorzichtig gluurde John om de hoek van de zwart geteerde schuur naar de vage figuur op het smalle rotspad. Het liep tegen elven. De maan zond haar melkwitte stralen naar de aarde. Spookachtig gleden zij over ruwe rotsblokken en het spaarzame struikgewas.

Pinky en Don hadden zich na hun mislukte speurtocht weer bij hun vrienden gevoegd in het theater en fluisterend hun avontuur verteld. Omstreeks half elf was de voorstelling afgelopen. De jongens waren erin geslaagd de magere man, die blijkbaar de regisseur was, in het oog te houden. Ook hij was vertrokken met een koffer, ofschoon een van een heel wat kleiner model. De regisseur was een weg ingereden, die naar de kust voerde. En nu liep hij met de koffer in de hand over het rotspad in de richting van een kleine baai.

Behoedzaam, als verspieders, slopen de vier vrienden de man achterna, telkens gebruik makend van de dekking der rotsen en het struikgewas. Af en toe belemmerden nevelslierten hun het uitzicht. Eensklaps zagen de jongens dat de man stopte.

„Wat zou hij van plan zijn ?" vroeg Don wat zenuwachtig, want de spookachtige sfeer van het landschap en het besef dat een van die boeven vlak bij hen was en waarschijnlijk niet zou aarzelen te schieten als dat zo uitkwam, benauwden hem.

Maar voor een der anderen hem antwoord had gegeven, gebeurde er iets bijzonders! Eerst keek de man naar alle kanten om zich heen, haalde dan een zaklantaarn te voorschijn en scheen vervolgens in de richting van de zee, driemaal kort achter elkaar.

„Die kerel seint!" riep Gregg uit en zijn stem sloeg over.

„Kijk, daar komt een boot aan!" zei Pinky opgewonden.

De man daalde een smalle stenen trap af, die naar de zeearm voerde.

„We moeten hem te pakken nemen. Anders gaat hij er met de duiten vandoor," zei Pinky vlug.

„Maar hij zal wel gewapend zijn," antwoordde Don. „En ik voel er niks voor een kogel. . ."

Geen van de vrienden had de gedaante bemerkt die, onhoorbaar als een Indiaan, naar hen toe was geslopen. Opeens stond hij in hun midden. Een volmaakt staaltje van sluiptechniek. Het was Rob Robson, de beroemde detective!

„Stil, jongens! Hier blijven. Het kan gevaarlijk worden," beval hij fluisterend.

En weg was hij al weer, als een schim.

„Dat was Rob," stamelde Pinky met bleke lippen.

„Hou je mond!" vermaande John hem. „Denk aan wat hij gezegd heeft."

Vanachter hun reusachtige rotsblok zagen de vrienden het sneeuwwitte jacht al groter en groter worden. Toen het in het midden van de baai was, werden de ankers neergelaten en een sloep, bemand door vier matrozen, voer naar de kust. Op dat ogenblik gebeurden er verschillende dingen tegelijk: een fluitje snerpte, zoeklichten vlamden op en zochten begerig naar hun „prooi", in dit geval: het jacht en de sloep. Twee motortorpedoboten van de marine kwamen uit hun schuilhoeken te voorschijn. Als wolven, die een bloedspoor ruiken, stoven zij op het jacht af. Een ogenblik dreigde er een vuurgevecht te ontstaan, maar de misdadigers zagen in, dat zij geen enkele kans hadden. Zij gaven zich over.

„. . . en zo kwamen wij op het spoor van die bende," besloot Pinky zijn verhaal.

De vier vrienden zaten samen met Rob Robson in een kamer van het politiebureau van Ulmer. De boeven waren even tevoren in cellen opgesloten.

Rob nam zijn pijp uit zijn mond en zei: „Nou, jullie hebben een knap stukje detectivewerk geleverd. Mijn complimenten." De jongens straalden. En Rob ging verder: „De politie en ik volgden een ander spoor. Wij kwamen erachter, dat het jacht *The Swan* alle leden van de bende zou oppikken. De leider ervan was van plan veiligheidshalve al zijn mensen mee te nemen naar Zuid-Amerika. Eerst daar zouden ze, na verdeling van de buit, uit elkaar gaan."

„Is al het geroofde geld gevonden ?" vroeg Gregg nieuwsgierig.

„Vrijwel alles. En zoals jullie weten zit er een dikke beloning aan vast. Ik zal mijn best doen dat jullie je aandeel ervan krijgt. Dat is niet meer dan billijk."

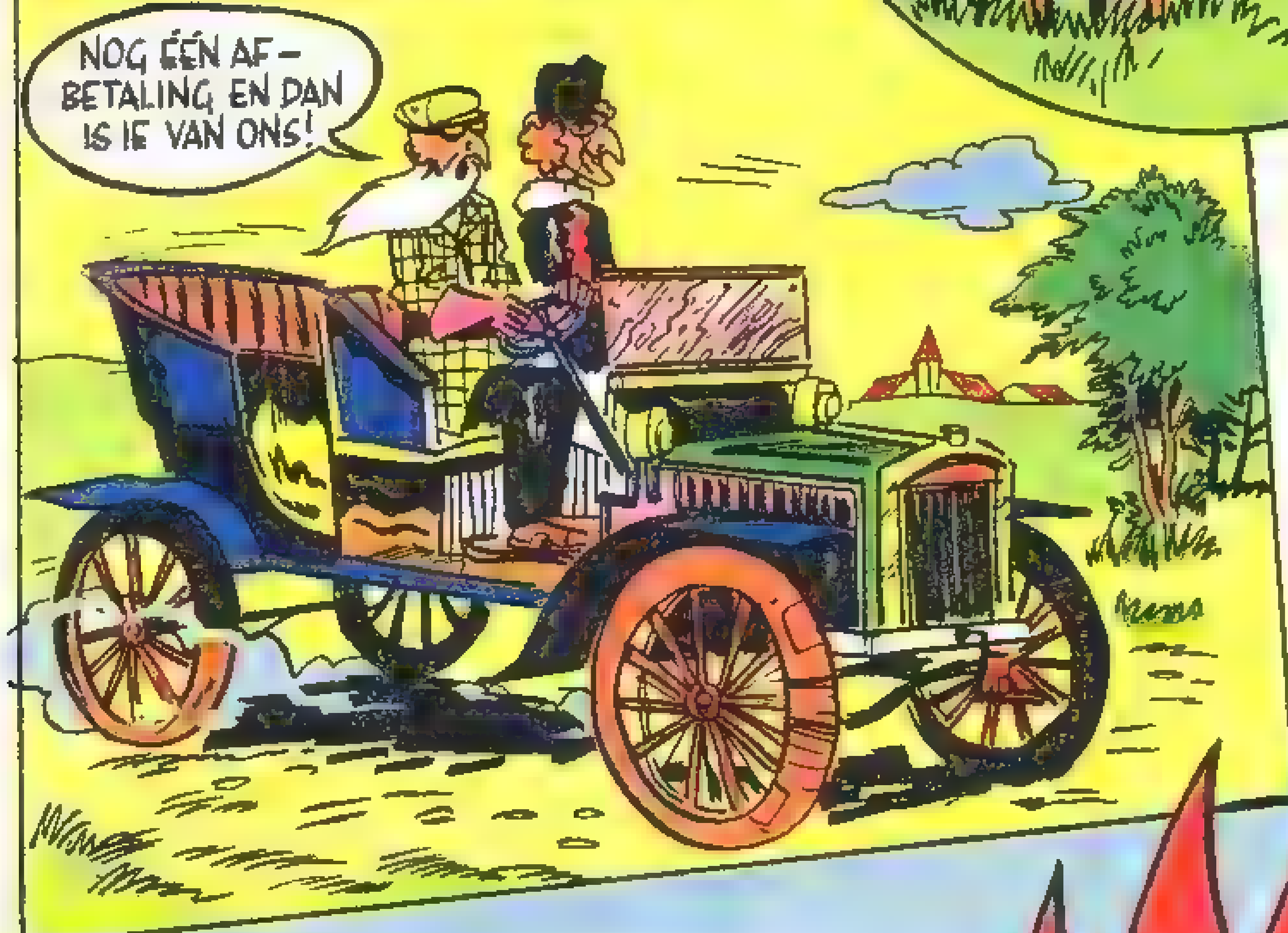

Een fluitje snerpte. . . zoeklichten vlamden op en zochten begerig naar hun „prooi". . .

Malle gevallen

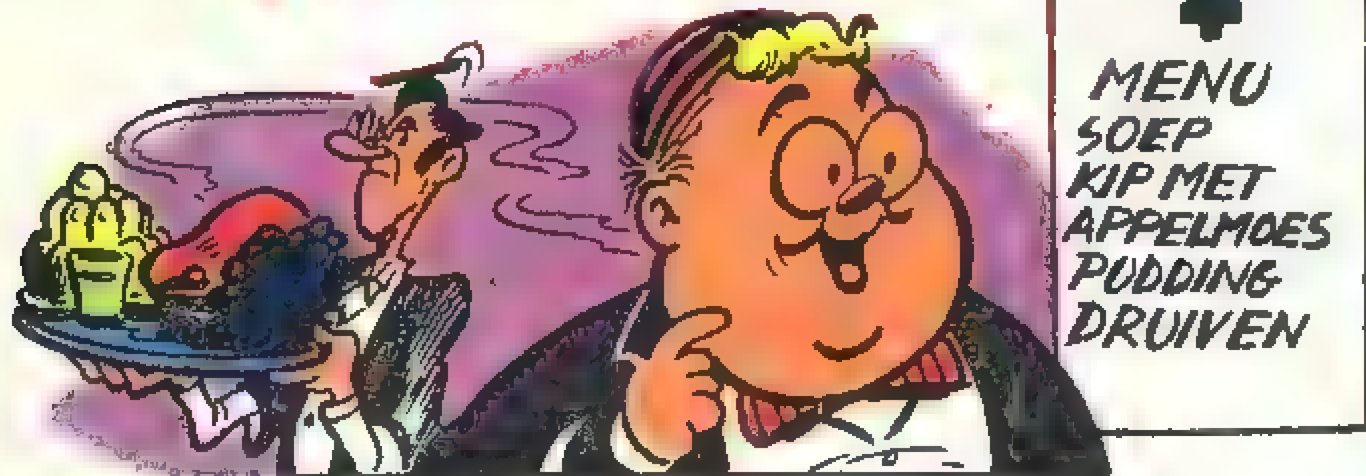

Billie Turf

het dikste studentje ter wereld

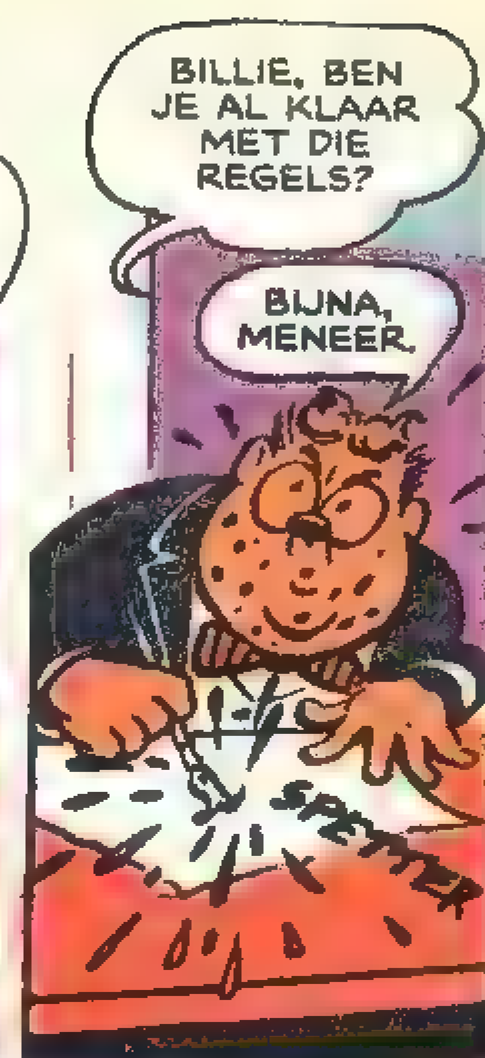

JA, WAT IS ER? O, WAT AARDIG VAN JE, KEES. NEEM VANMIDDAG OOK MAAR VRIJ.
DANK U WEL.
HOE KAN DAT?

WAT JOU BETREFT, BILLIE: VERGEET NIET DAT JE NOG HONDERD STRAFREGELS MOET SCHRIJVEN.

EN DUS BEGON BILLIE MAAR AAN ZIJN REGELS...
BAH, IK HEB GENOEG VAN MENEER KWEL EN VAN DE HELE SCHOOL. HET ENIGE WAAR IK NIET GENOEG VAN HEB IS ETEN.

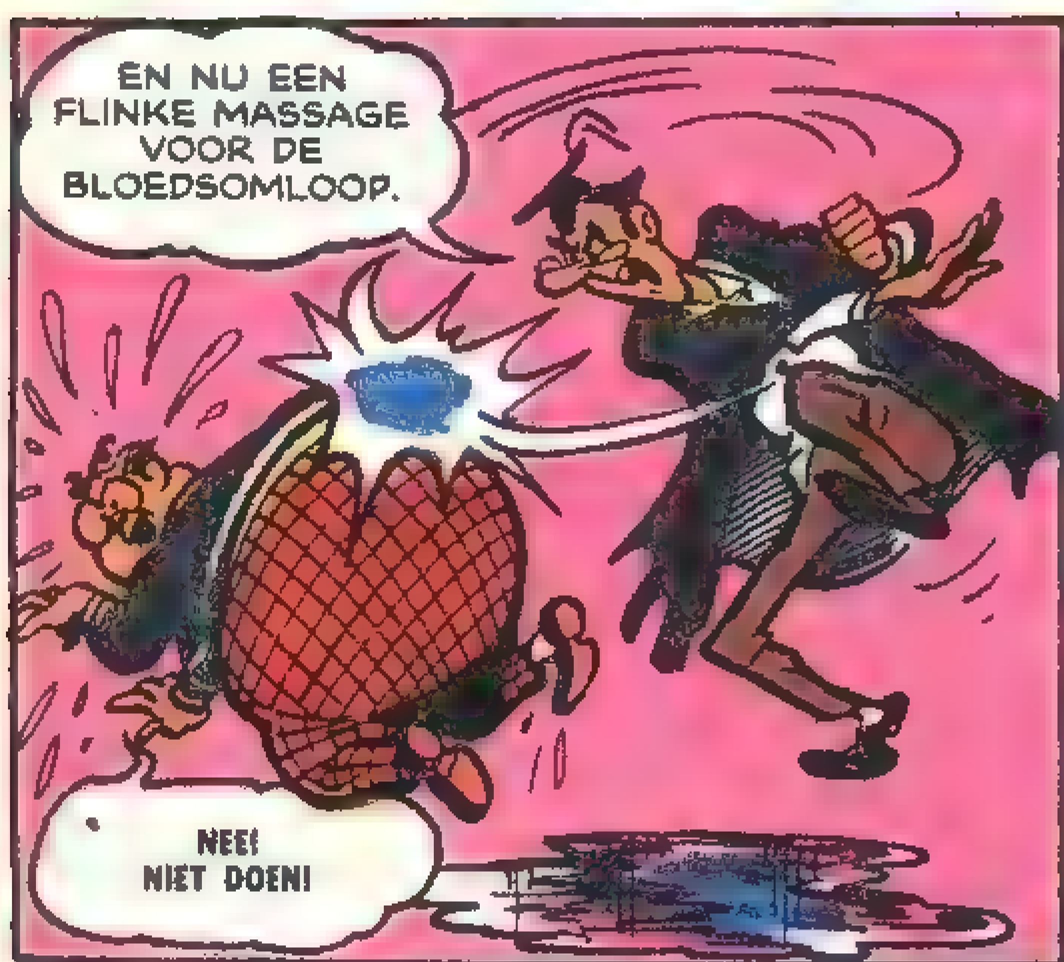

BILLIE, BEN JE AL KLAAR MET DIE REGELS?
BIJNA, MENEER.
SPETTER

WAT IS ER, MENEER? IK HEB TOCH GEDAAN WAT U GEZEGD HEBT?
JE GEZICHT ZIT VOL MET VLEKKEN. JE WOU ZEKER OOK OP DE ZIEKENZAAL KOMEN, HÈ?
100 STRAFREGELS door B.TURF

O JA, HEEL GRAAG, MENEER. KAN IK DAN EEN SPECIALE BEHANDELING KRIJGEN?
JA, DAT KAN. KOM MAAR MEE.

MAAR MENEER KWEL BRACHT BILLIE NIET NAAR DE ZIEKENZAAL.
NAAR BINNEN.
DOUCHE
DIT IS DE ZIEKENZAAL TOCH NIET?

DIT IS EEN DOUCHE, GESCHIKT OM DIE VLEKKEN VAN JE GEZICHT TE WASSEN. DE ZIEKENZAAL IS ALLEEN VOOR ECHTE ZIEKEN.
HELP. IK... IK VERDRINK.

EN NU EEN FLINKE MASSAGE VOOR DE BLOEDSOMLOOP.
NEE! NIET DOEN!

ZO, EN NU SLUIT IK JE HIER EEN UURTJE OP. DAN KOM JE MISSCHIEN TOT INKEER!
KUNT U WEL?

ALS HIJ DENKT, DAT IK HIER BLIJF, DAN HEEFT HIJ HET GOED MIS!

ALLE MENSEN, IK ZIT KLEM! HELP!

MENEER KWEL LIET WERKLIEDEN AANRUKKEN EN...
STIL MAAR, BILLIE. JE BENT ZO WEER LOS!

ER IS EEN IJZEREN RING OM ZIJN MIDDEL BLIJVEN ZITTEN EN WE KRIJGEN HEM ER NIET AF!
BRENG HEM MAAR GAUW NAAR DE ZIEKENZAAL, MANNEN!

HOE VOEL JE JE NU, BILLIE?
PRIMA, MENEER. KRIJG IK AL GAUW ETEN?

NEE, NEE, VOORLOPIG MOET JE OP WATER EN BROOD, TOT JE ZOVER VERMAGERD BENT, DAT DE RING VAN JE BUIK KAN.
GOEIE MENSEN, DAT KAN JAREN DUREN!

Kareltje Sprint

Meneer Kwaranta wil bewijzen, dat hij zonder bekeuringen of ongelukken te krijgen een lange autotocht kan maken, en hij gaat een weddenschap aan met graaf Biringozzi.

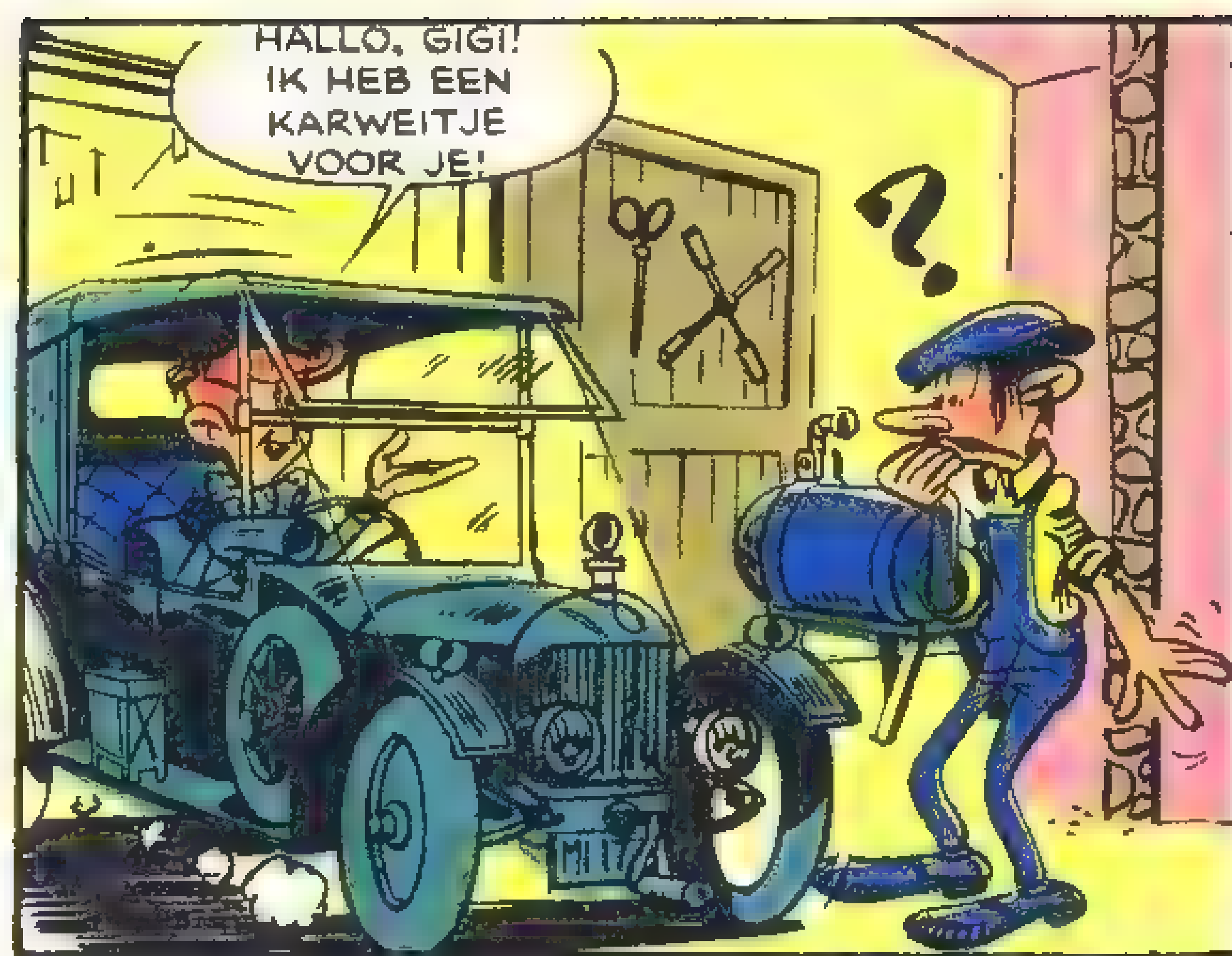

KARELTJE WEET INDERDAAD EEN GOEDE MONTEUR. HET IS EEN ZEKERE GIGI, DIE BEKEND IS OM ZIJN LIJFSPREUK: BETER DOOD DAN INGEHAALD WORDEN.
NIEUW 50 KM PER UUR
OMGEBOUWD DOOR GIGI:
225 KM PER UUR

HALLO, GIGI! IK HEB EEN KARWEITJE VOOR JE!

WAAR HEB JE DIE VANDAAN? UIT HET MUSEUM?
DE MOTOR MOET NAGEKEKEN WORDEN.

IK KAN HEM BETER VERVANGEN!
O NEE, ONMOGELIJK!

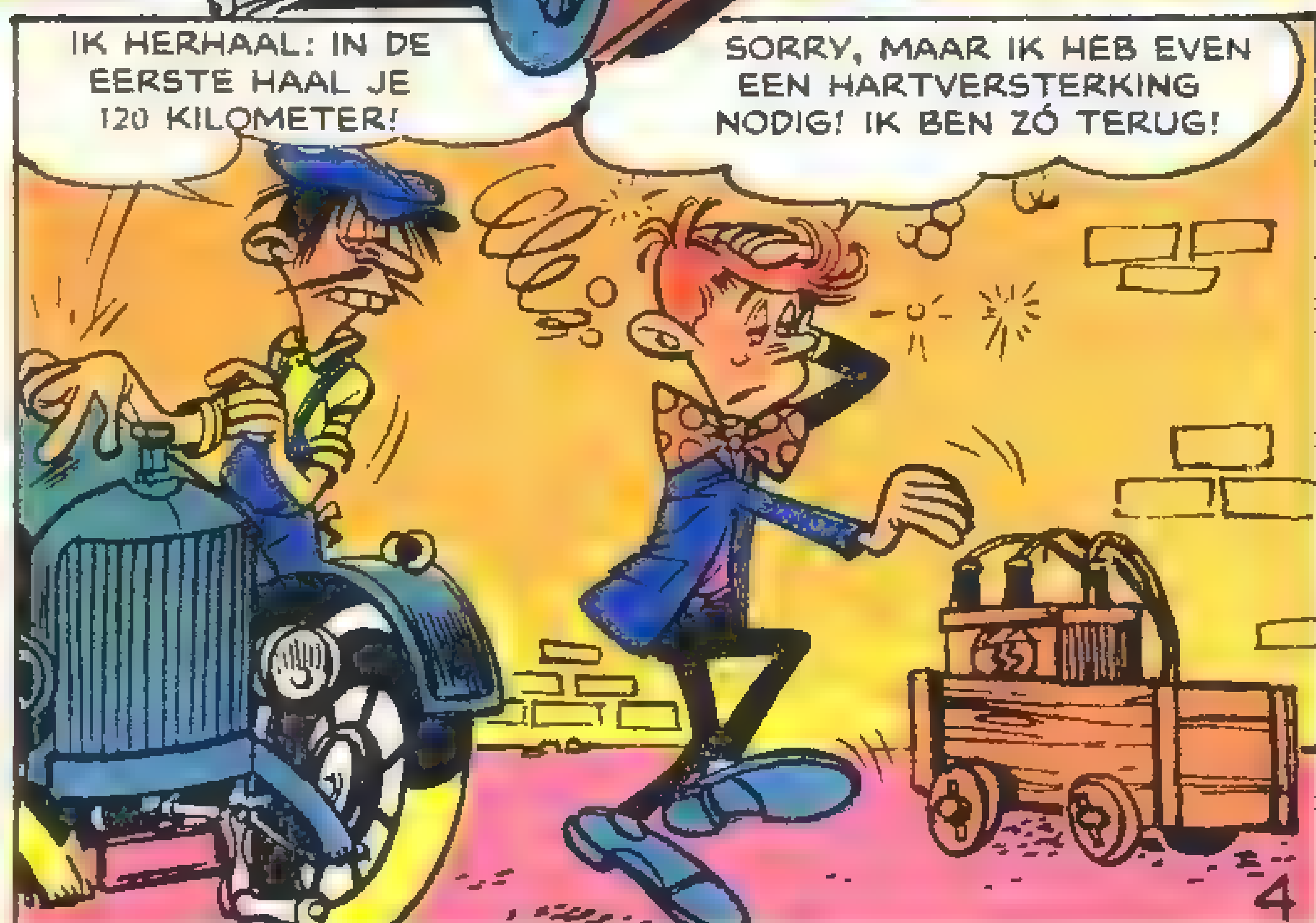

EEN MOTOR IS GEEN MOTOR ALS HIJ NIET MINSTENS 10.000 TOEREN PER MINUUT DOET!
GOED, MAAR...

GEEN MAREN! IK ZET ER EEN INDIANAPOLIS IN VAN 400 PK
HEE, EEN OGENBLIK!

IK ZET ER OOK SCHIJFREMMEN IN EN EEN NIEUWE CARBURATOR, DAN LOOPT IE ALS GESMEERD.

KLAAR! 400 PK, 280 KILOMETER PER UUR, SCHIJFREMMEN, EEN MOOIE CLAXON, SNELHEID...
WAT MOET IK MENEER KWARANTA ZEGGEN? HIJ VERMOORDT ME!

GEEF VOORZICHTIG GAS, ANDERS VLIEG JE DE LUCHT IN! DAT IS DAN 100.000 LIRE!
O, WAT EEN ELLENDE!
© real presse

IK HERHAAL: IN DE EERSTE HAAL JE 120 KILOMETER!
SORRY, MAAR IK HEB EVEN EEN HARTVERSTERKING NODIG! IK BEN ZÓ TERUG!
4

Het komt in de bus

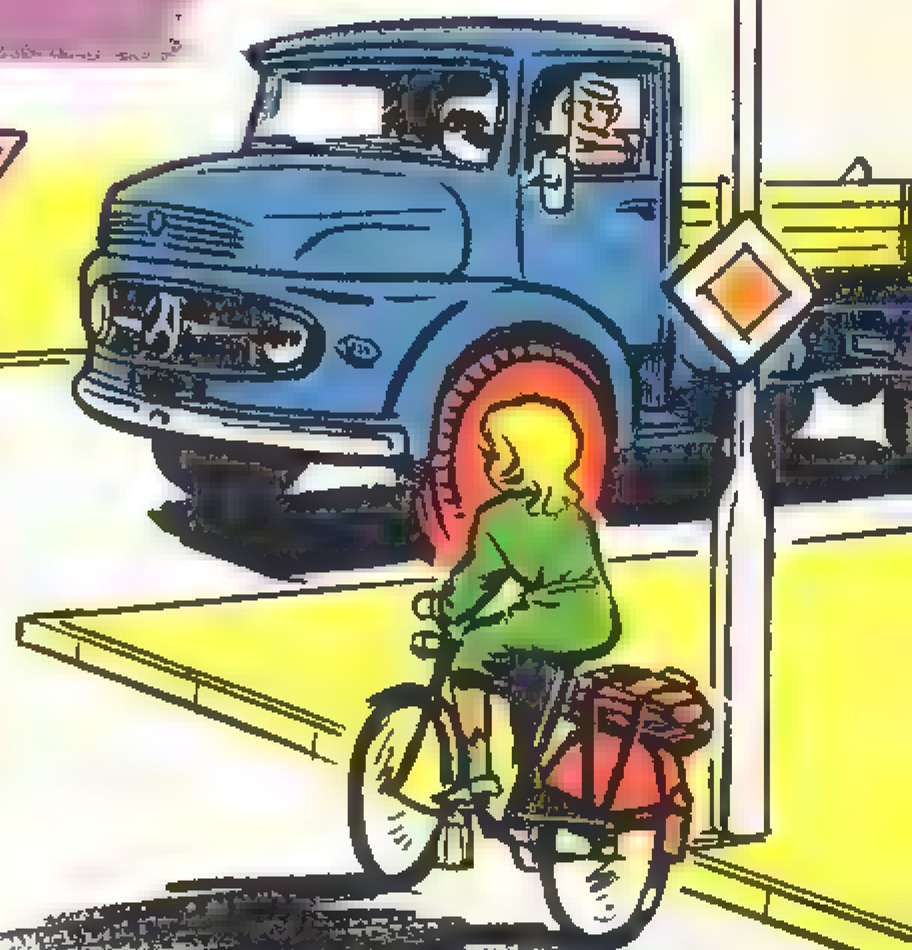
ONZE CORRESPONDENTIE- EN RUILRUBRIEK

Nicole Keulers (12), Watersleijerweg 31, Munstergeleen, Post Sittard, wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd. Hobby's: dieren, bloemen, zeilen, zwemmen, lezen, postzegels en trapeze. • *Ivan Noordhoorn (13), Vaarkamperengweg 46, Lunteren (Gld.),* wil corresponderen met een Indisch meisje van zijn leeftijd. • *Ineke v. d. Munckhof, Schoolstraat 35, Venray (L.),* doet de volgende aanbieding: wie haar postzegels van Malakka, Ghana, Togo, Egypte, Griekenland of Mongolië stuurt, krijgt postzegels uit Nederland, Duitsland, Italië, Irak, Jordanië, California, Aden, IJsland of andere landen terug. • *Tiny Manders, Papegaaistraat 32, Venlo (L.),* wil corresponderen met een jongen uit Gelderland of Limburg. • *Nelleke Klein (15), Platanenweg 42huis, Amsterdam-Oost,* wil corresponderen met een jongen en meisje van haar leeftijd. Hobby's: basketbal, moderne muziek, zwemmen, film en foto's van Claudia Cardinale. • *Theodardus Mathilda (17), Bramendiweg 143, Curaçao, N.A.,* wil corresponderen met jongens van zijn leeftijd uit Nijmegen, Haarlem of Rotterdam. Hobby's: voetbal en honkbal. • *Bram IJdel (14), Huigendijk 35, Oterbeek,* doet de volgende aanbieding: wie hem een speldje stuurt, krijgt vijfentwintig sigarebandjes terug. • *Tiny Reuvers (12), Oudendijk 43, Standdaarbuiten (N.-Br.),* zoekt een r.k. correspondentievriend van haar leeftijd. Hobby's: schaatsen, zwemmen, gymnastiek en lezen. • *Marijke Koekoek (14), Spechtstraat 23, Hilversum,* en *Greetje Kruizinga (14), Spechtstraat 29, Hilversum,* willen corresponderen met twee vrienden uit Winschoten of omgeving. • *Ricky Jansen (15), W. v. d. Sluisstraat 44, Goor (Ov.),* wil corresponderen met een meisje van veertien of vijftien jaar. Hobby's: foto's van filmsterren, dansen en muziek. • *Tiel Smeths (17), Broekhin Noord 9, Maasniel, Roermond,* wil corresponderen met een r.k. jongen of meisje van achttien of negentien jaar uit Nederland. Hobby's: sport, dansen en lichte muziek. • *Jannie Iedema (10), Brugstraat 141, Klazienaveen (Dr.)* en *Herma Mulder (11), Kleine Beer 40, Klazienaveen (Dr.),* willen corresponderen met een jongen of meisje van hun leeftijd, liefst niet uit Drente. Hobby's: lezen, tekenen, zwemmen en wandelen. • *Gea Habets (14), Athoslaan 43, Maastricht,* wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd of iets ouder. Hobby's: sport, reizen, foto's van filmsterren. • *Jan Blommert (18), Stationsweg 25, Ede,* wil corresponderen met een r.k. meisje uit Nederland van zeventien of achttien jaar. • *Joop (16)* en *Kok (14) Schuilwerve, Tiendstraat 23b, Rotterdam-3,* willen corresponderen met een meisje van hun leeftijd uit Nederland. • *Nellie van Dommelen (11), Julianalaan 58, Sprang-Capelle (N.-Br.),* wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. Hobby's: zwemmen, schaatsen. • *Annelies van Hooydonk (16), Eikstraat 1, Breda,* wil corresponderen met een jongen tussen zestien en achttien jaar. • *Carina Brouwer, Treebeekstraat 121, Treebeek,* wil graag weer in contact komen met een jongen, die Albert heet en in Kampen woont. Verdere gegevens heeft ze niet. Wil Albert zich even melden? • *Lida Tiebie (12), Prinses Irenestraat 23, Castricum,* wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd uit het zuiden van Nederland. • *Gilbert Bastiaensen, Berkenlaan 3, Herentals, Antwerpen, België,* doet de volgende aanbieding: voor een sigarebandje geeft hij een Belgisch lucifersmerk terug en voor een postzegel twee Belgische lucifersmerken. • *Hennie van Hoogdalem, Johan van Egmondstraat 1a, Gorinchem,* wil corresponderen met een meisje van elf jaar. Hobby's: fotografie en sport. • *Rienus Blokland, Kon. Wilhelminalaan 31, Gorinchem,* wil corresponderen met een meisje van twaalf of dertien jaar. Hobby's: suikerzakjes en sport. • *J. Kolthoorn (16), Kievitstraat 37, Zwolle,* wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. • *Corinne Hoekstra (16), Dion. de Karthuizerstraat 31, Eindhoven,* wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd uit Nederland of een ander land in Europa, die Frans of Engels spreekt. • *Peter Geraedts (13), Venloseweg 11, Roermond,* wil corresponderen met een r.k. jongen van zijn leeftijd uit Nederland. Hobby's: lucifersmerken, kogels. • *Ellen Leeman (12), Taveernelaan 53, Bilthoven,* wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. Hobby's: paardrijden, schaatsen, piano spelen, foto's en kaarten van paarden. • *Marja Raymann (11), Veldstraat 13, Roermond,* wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. Hobby's: suikerzakjes, lezen en zwemmen. • *Renze v. d. Heide (16), Bataviastraat 83a, Groningen,* zoekt een correspondentievriendin van zijn leeftijd. • *Hans Swillens, Elzenweg 2, Susteren (L.)* en *Ton Schrijnemakers, Marktstraat 14, Susteren (L.)* willen corresponderen met twee meisjes van dertien of veertien jaar, liefst uit Limburg. • *Ria v. d. Linde (15), Lammersstraat 8, Zutphen,* wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd uit Gelderland. Hobby's: zingen, lezen en handbal. • *Joke Hendriks (13), Hoefstraat 38, Tilburg* en *Marie-Thérèse Hommel (13), Willem Knuttelstraat 13, Tilburg,* willen corresponderen met twee jongens van hun leeftijd of iets ouder, liefst uit Noord-Nederland of België. • *Lucie Ragebol (14), Voorstreek 110, Sloten (Fr.),* en *Mieke Visser (15), Lindegracht 17, Sloten (Fr.),* willen corresponderen met twee r.k. jongens van vijftien of zestien jaar. • *Ria Pingen (13), Dorpbroekstraat 27, Meerlo (L.),* wil corresponderen met een r.k. jongen of meisje van haar leeftijd. Hobby: sigarebandjes. • *Tini Meesters (14), Langeweg 79, Kruisland (N.-Br.)* en *Marianne Houtepen (13), 1e Boutweg 24, Kruisland (N.-Br.),* willen corresponderen met twee jongens van veertien of vijftien jaar. Hobby's: film, zwemmen, foto's van filmsterren en zangers en moderne muziek. • *Hein* en *Jan Vossegat, Garderbroekerweg 86, Kootwijkerbroek,* willen postzegels en lucifersmerken ruilen. • *Theo van Tulder, Biesboschstraat 58 II, Amsterdam-Zuid,* geeft voor elke postzegel drie suikerzakjes of drie sigarebandjes terug. • *Antje Doreleijers (12), Binnenweg 8, Schijndel (N.-Br.),* wil corresponderen met een r.k. jongen of meisje van haar leeftijd, liefst uit Limburg. Hobby's: wandelen, lezen en turnen. • *Jossie Paepen, Oude Bleken 13, Mol, België,* wil corresponderen met een jongen of meisje van ongeveer zestien jaar uit Nederland. Hobby's: moderne muziek, sport en postzegels. • *Christien Doreleijers (15), Binnenweg 8, Schijndel (N.-Br.),* wil corresponderen met een r.k. jongen of meisje van haar leeftijd, liefst uit Limburg. Hobby's: sport, lezen en tekenen. • *Christan van de Woud (14), Capucijnenstraat 52, Tilburg,* wil corresponderen met een jongen van veertien of vijftien jaar, liefst uit Noord- of Zuid-Holland. Hobby's: schilderen, tekenen, kleding ontwerpen en lezen. • *Henk Roquas (16), Burg. Gaarlandtsingel 77, Gouda,* wil corresponderen met een r.k. meisje van zijn leeftijd uit Zuid-Holland. Hobby's: sport, zingen en film. • *Conny Veldhoven (15), Vreewijkseweg 25, Deurne (N.-Br.),* wil corresponderen met een jongen van zestien of zeventien jaar. Hobby's: zwemmen, schaatsen, moderne muziek en foto's van filmsterren. • *Tonnie Spoolder (15), Almeloseweg 24, Haarlo (Ov.),* zoekt een r.k. correspondentievriend van zestien of zeventien jaar. Hobby's: teenagermuziek, foto's van Cliff Richard en lezen. • *Joke Raasveld (15), v. Baerlestraat 24 I, Amsterdam-Zuid,* wil corresponderen met een jongen of meisje uit Nederland, Frankrijk of Engeland. Wie heeft er een adres voor haar? • *Aad Raasveld (12), v. Baerlestraat 24 I, Amsterdam-Zuid,* wil corresponderen met een jongen van zijn leeftijd, niet uit Noord- of Zuid-Holland. • *Madeleine Schoenland (14), Deurloostraat 120 II, Amsterdam-Zuid,* wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd uit Nederland. • *Loke Pennings (14), Kramatweg 50 III, Amsterdam-Oost,* wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd uit Nederland. • *Jeanny Hochstenbach (15), Rijksweg 173 zuid, Sittard,* wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd uit Duitsland of Frankrijk. Wie kan haar aan adressen helpen? • *Ineke Michielsen (16), Korenstraat 69, Kreileroord (Wieringermeer),* wil corresponderen met een jongen en meisje uit Nederland. Hobby's: zwemmen, schaatsen, suikerzakjes, foto's van filmsterren en teenagermuziek. • *Ina Zweitstra, Lekstraat 18a, Schiedam,* wil corresponderen met een meisje van vijftien jaar uit Duitsland. Wie heeft er adressen voor haar? • *Marianne Stam (12), Leeghwaterstraat 13, Alkmaar,* wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd, liefst uit Noord-Holland. • *Johnnie Könst (13), Aalsmeerderweg 340, Aalsmeer,* wil corresponderen met een r.k. meisje van twaalf of dertien jaar. • *Cor Ros, Begoniastraat 37, Roosendaal,* wil corresponderen met een jongen of meisje van dertien jaar. • *Annie Van Regteren (14), De Zande 30, Kamperveen,* zoekt een correspondentievriend of -vriendin van haar leeftijd.

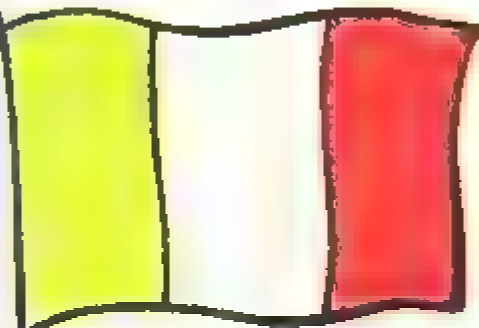
1. DEZE LETTERTEKENS KOMEN UIT
A. JAPAN
B. ARABIË
C. CHINA
D. LAPLAND

2. DE VRACHTAUTO EN HET MEISJE OP DE FIETS GAAN RECHTDOOR. WIE HEEFT VOORRANG?

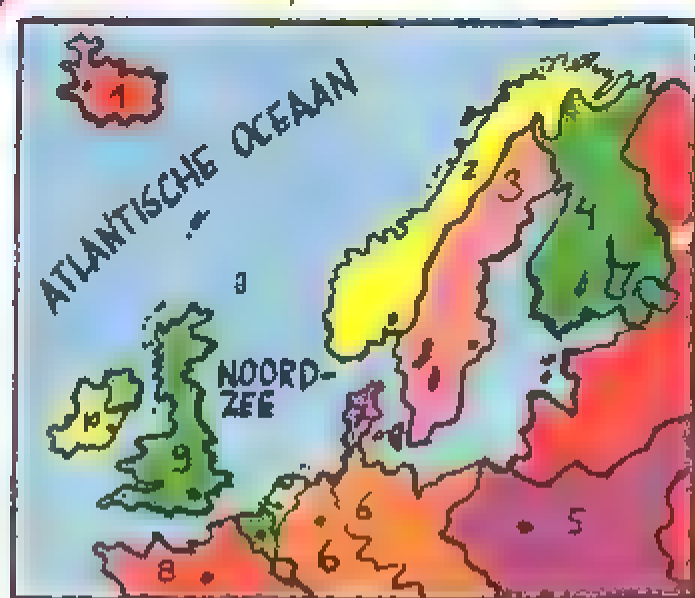
3. DEZE FILMSTER ONTVING EEN PAAR MILJOEN VOOR HAAR HOOFDROL IN DE DUURSTE FILM DIE ER TOT HEDEN IS GEMAAKT.
A. DE FILMSTER HEET...
B. DE NAAM VAN DE FILM IS...

4. DIT IS DE NATIONALE VLAG VAN...

5. VAN WELKE PLANT ZIJN DEZE BLOEMEN?

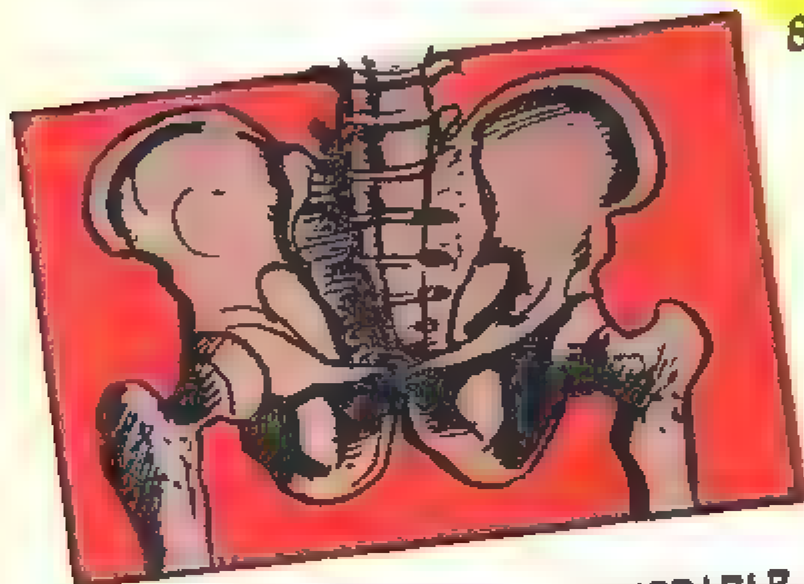
6. WAT ZIJN DE NAMEN VAN DE GENUMMERDE LANDEN EN HUN HOOFDSTEDEN?

7. DIT ZIJN DE KLEUREN VAN HET...

Het is in en

8. WELK GEZEGDE IS HIER AFGEBEELD?

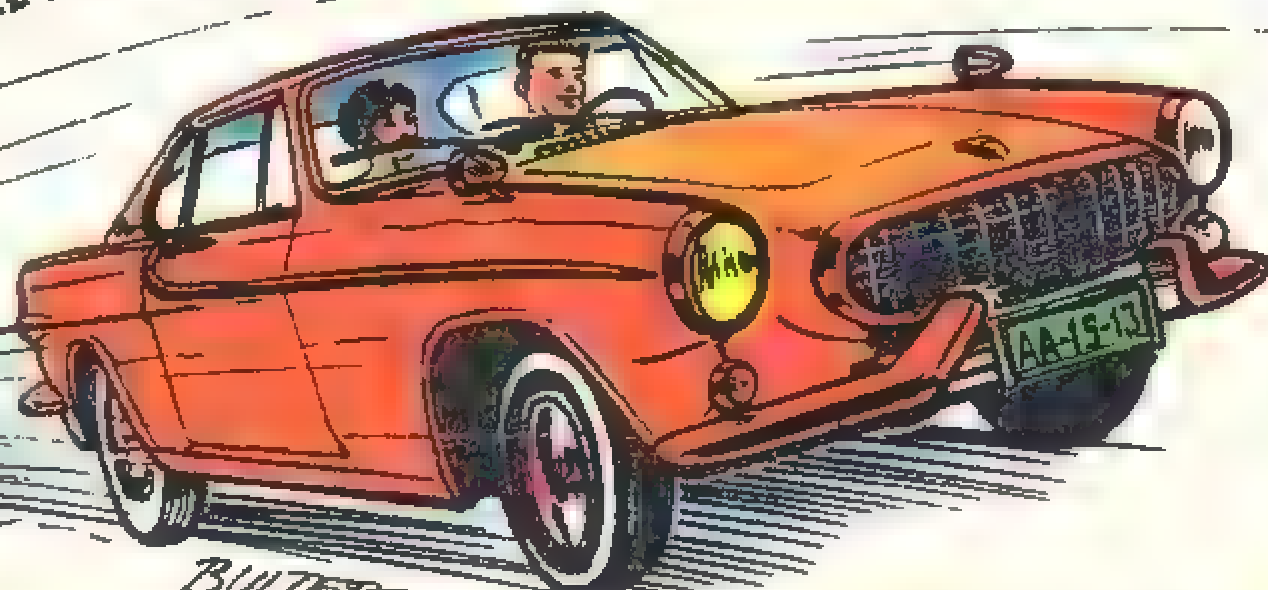
9. WAT IS DIT VOOR INSTRUMENT EN IN WELK LAND WORDT HET GEBRUIKT?

10. WELK DEEL VAN HET SKELET IS DIT?

11. DEZE MOOIE AUTO IS EEN A. FERRARI B. VOLVO P-1800 C. JAGUAR D. ASTON MARTIN

12. DIT ZIJN DE 20 METER GROTE KOPPEN VAN DE VIER GROOTSTE AMERIKAANSE PRESIDENTEN, UITGEHOUWEN IN EEN 200 METER HOGE BERG IN DE AMERIKAANSE STAAT DAKOTA. WELKE VIER ZIJN HET?

13. DIT BEELDJE WORDT UITGEREIKT VOOR DE BESTE PRESTATIES IN DE AMERIKAANSE FILMWERELD. ZIJN NAAM IS...

14. WAT IS DE NAAM VAN DEZE VOGEL DIE NIET KAN VLIEGEN?

OPLOSSING IN HET NUMMER VAN VOLGENDE WEEK

Het raadsel van de stille vallei

Tekst: Eda & Richard Crist – Illustraties: Herman Giesen

KORTE INHOUD: *Meneer Bonner is met zijn dochter Dodey, zijn zoon Bobbie en hun hond Sheila in het dorpje Deer Lich in de bergen van Pennsylvania aangekomen. Zij maken kennis met mevrouw Leach en haar broer Sim. Randy, een jongen uit de buurt, vertelt, dat er een ongeluk is gebeurd. Op een boom bij het huisje is een vreemd mannetje getekend. Kolendelvers willen het land van mevrouw Tennisson omploegen en zij en Randy kunnen daar niets tegen doen, omdat ze geen bewijs hebben, dat het land hun eigendom is. Dodey, Bobbie en Randy gaan naar de Schoorstenen van het Dode Paard. Ze vermoeden dat er zich iemand bij de Schoorstenen ophoudt. Dodey en Bobbie vinden een oude krant uit het jaar 1892, waarin een berichtje staat over een ongeluk met een postkoets. Meneer Yancy, de postbode, vertelt hun hoe het is gebeurd. De koets is door struikrovers overvallen. De inhoud — een zak met geld en geldswaardige papieren — is nooit teruggevonden. De kinderen vermoeden dat het eigendomsbewijs van de Tennissons in die zak heeft gezeten.*

Randy kreeg de brieven en was dadelijk verdiept in het relaas over de roofoverval.

„Natuurlijk," ging zijn moeder voort, „klopt de datum wel zo ongeveer. Wacht, ik zal het even nakijken." Ze liep naar de boekenkast en pakte een dikke bijbel van de onderste plank. Ze legde het boek op de tafel en sloeg het open bij een van de laatste bladzijden.

„Ja," zei ze, nadat ze met haar vinger langs een lijst met namen was gegaan, „de datum klopt: Randolph Tennisson — dat was overgrootvader — overleed op 5 augustus 1892. Precies zes dagen voordat dat vreselijke ongeluk gebeurde... Toen de koopakte niet kwam, heeft zijn zoon waarschijnlijk vermoed dat het document in de vermiste postzak zat en hij heeft waarschijnlijk nog veel zorgvuldiger die afschuwelijke plek bij de Schoorstenen afgezocht dan alle anderen."

Dodey gloeide van verontwaardiging. „Die... die... onbeschrijfelijk gemene rovers! Hoe konden ze toch zo iets doen!"

Mevrouw Tennisson schudde haar hoofd. „Ze hebben in ieder geval weinig plezier van hun buit gehad. En die arme meneer Morgan! Wat ellendig."

„Moeder!" Randy had de beide brieven gelezen. Zijn ogen stonden gespannen onder de rechte, donkere wenkbrauwen. „Ik ga naar die postzak zoeken!" verklaarde hij.

„Jij gaat daar niet rondsnuffelen, Randolph Tennisson, zolang..."

„Ik weet, wat u zeggen wilt: Zolang de oude man daar is. Maar ik wil juist eerst weten wie hij eigenlijk is. Ik heb evenveel recht als hij om bij de Schoorstenen te zoeken. Ik heb er zelfs meer recht op. Hij heeft lang genoeg de kans gehad; nu is het mijn beurt!"

„Randy, ga toch niet..." Maar zijn moeder kon hem niet meer tot andere gedachten brengen.

„Als onze koopakte zich in die postzak bevindt," verklaarde hij, „dan *moeten* wij hem hebben. De delvers zijn al begonnen met bomen te kappen bij het pad. We hebben geen tijd te verliezen."

„O, die vrachtwagen!" herinnerde Dodey zich. „We zagen hem staan bij het pad."

Randy knikte en keek kwaad naar buiten.

„Ze zijn bezig om het pad naar de baai te verbreden, zodat ze er met hun machines beter langs kunnen. Daarna gaan ze alle bomen vellen die dikker zijn dan een bezemsteel, om ruimte te maken voor de grote bulldozers en ploegmachines. Ik. . . ik moet ze tegenhouden!"

Dodey had altijd gedacht dat Randy een kalme jongen was, met een gelijkmatig humeur, en ze keek vreemd op bij deze verontwaardigde uitbarsting.

Als hij niet zo doodernstig geweest was, had ze eigenlijk om hem moeten lachen. Hij stond daar net als de held uit een toneelspel. Maar de held won meestal en als de gelijkenis klopte, zou Randy het ook winnen, daarvan was ze overtuigd. . .

„Ik heb de oude man weleens gezien," zei Randy.

„Hè. . . heb je hem gezien!"

Bobbie, die tot nu toe nogal stil was geweest, leefde helemaal op.

„En je zei dat je er niet eens zeker van was of er wel een oude man bestond. Je zei dat je het niet kon geloven en dat het maar praatjes waren. En nu zeg je dat je hem gezien hebt. Hoe kan dat nou?"

„Ik bedoel," zei Randy, „als er een oude man bestaat, dan ben ik er aardig zeker van dat ik hem gezien heb. En wat meer zegt, ik weet wie het is."

„Wie dan?" vroegen Bobbie en Dodey tegelijk, maar Randy vervolgde: „Ik heb hem hier twee of drie keer voorbij zien gaan, toen het bijna donker was. Hij liep dicht langs het struikgewas aan de kant van de weg. Iedere keer droeg hij iets onder de arm, misschien was het wel iets om te eten, terwijl hij bij de rotsen aan het zoeken was. Hij droeg ook een lantaarn, maar die brandde niet, tenminste niet, als hij hier voorbij ons huis sloop. Eén keer trouwens ging ik een paar minuten nadat hij erlangs was gekomen, naar buiten om iets uit de schuur te halen. Toen zag ik dat hij de lantaarn had aangestoken, want ik zag het lichtje tussen de bomen bewegen, ongeveer daar, waar het pad naar de Paradijsbaai moest zijn. Het is natuurlijk ook mogelijk dat het een ander lichtje was, maar ik vermoed. . ."

„Randy!" onderbrak mevrouw Tennisson hem op strenge toon. „Ik geloof dat jij er maar een beetje op los zit te praten. Vertel me eens precies, wat je zéker weet, dan weten we misschien waar we met de oude man aan toe zijn. Dus: wie heb je gezien?"

Randy keek heel ernstig.

„Het was Sim Leach," zei hij.

„Sim?" vroeg Dodey met onvaste stem. „Heb je dat al die tijd geweten? Maar. . . maar dat kan toch niet waar zijn!"

„Ik heb er niet eerder over gepraat," zei Randy, „omdat ik dacht dat ik mij misschien vergist had. Maar nu ben ik er bijna zeker van."

„Hoe kun je daar zeker van zijn?" vroeg zijn moeder. „Wie zegt dat je je niet vergist? Waarom kan meneer Leach niet gewoon op weg zijn geweest naar de familie Hoffman, die aan het einde van de weg woont, of waarom kan hij niet zo maar een wandeling hebben gemaakt?"

„Dat dacht ik eerst ook," gaf Randy toe. „Maar toen vond ik het toch wel eigenaardig, dat hij dat hele eind naar het huis van Hoffman zou lopen in plaats van met zijn vrachtauto te gaan. En als hij voor zijn plezier een wandeling maakte, waarom deed hij dat dan niet overdag, zodat hij tenminste nog van de mooie omgeving zou kunnen genieten in plaats van in het halfdonker voort te sluipen, met zijn hoed in de ogen getrokken! En wat hij onder de arm droeg. . ."

Zijn moeder legde haar hand op zijn arm.

„Je hebt nergens een bewijs van, Randy. Je kunt het je best allemaal verbeeld hebben en ik wil niet hebben dat jij praatjes rondstrooit die een onschuldige man kwaad kunnen doen."

„Ik geloof ook dat hij onschuldig is," zei Dodey. „Hij is veel te aardig om de oude man te kunnen zijn."

Randy lachte zuurzoet. „Ik vind hem ook aardig. Het is een reuzevent, behalve als hij bij de Schoorstenen komt. Daar heeft hij ergens een revolver verborgen en. . ."

Dat werd Dodey wat al te machtig.

„Je weet heel goed, Randy, dat hij bij ons stond te praten op de dag dat jij ons kwam vertellen dat die delver was aangeschoten. Hij kan toch niet op twee plaatsen tegelijk zijn."

„Ik moet toegeven dat ik erg verbaasd was, toen ik hem daar bij jullie zag staan. Ik dacht toen dat hij het niet geweest kon zijn, dat de oude man iemand anders was. En ik heb er niet meer aan gedacht, tot . . tot vandaag. Ik dacht er zo juist aan, dat hij best op die delver heeft kunnen schieten en toen voor hem uit naar jullie toe is

„Ik heb hem hier twee of drie keer voorbij zien gaan, toen het bijna donker was. . ."

gehold. Sim kent alle kleine paadjes in het bos. Stond hij al lang bij jullie, toen ik er aankwam?"

Dodey dacht na. Het was net of het al jaren geleden was, sinds ze voor het eerst de laan naar het zomerhuisje waren komen oprijden.

„Hij was er nog maar een paar minuten," gaf ze toe. „Hij zei, dat hij... dat hij..." Ze kon niet goed uit haar woorden komen. Ze kon moeilijk geloven dat het Sim was geweest, die op de delver had geschoten. Randy moest zich wel vergissen.

„Hij zei dat hij het nogal druk had gehad," maakte Bobbie de zin af. Hij keek een beetje beschaamd, alsof hij het gevoel had, dat hij een vriend verried.

„Ja, wat een wonder! Hij had het druk met schieten!"

Nu vond zijn moeder echter dat hij te ver gegaan was.

„Naar de keuken, allemaal!" zei ze kortaf. „Er staat een kan met koude chocolademelk in de ijskast; neem daar ieder een beker vol van, dan kunnen jullie een beetje bekoelen na die heetgebakerde ideeën van jullie."

„Maar, moeder..."

„Jij hebt het het meest van allemaal nodig, mannetje! Opgemarcheerd!"

Ze dronken de chocolade op, maar het smaakte hun niet zo goed als anders en ze waren blij, toen ze even later buiten stonden.

Bijna zonder een woord met elkaar te wisselen liepen ze tussen de kakelende kippen door naar de weg en toen gingen ze naar de vrachtwagen die bij het pad naar de Paradijsbaai stond.

Ze hoorden het onbarmhartige geluid van hakkende bijlen en even later zagen ze, hoe een jonge eik langzaam tegen de grond ging. Ze liepen het pad op. Overal lag pas afgesneden kreupelhout, waartussen ze bosbessetakken en azaleabloesems, nog nat van de regen, opmerkten.

Een eindje verderop waren vier mannen bezig met bijlen en zagen. Eén van hen, die boven op een plek met wilde viooltjes stond, grinnikte tegen hen. „Ben jij niet die jongen van Tennisson?" vroeg hij aan Randy.

„Ja," zei deze.

„Het spijt me erg dat we dit moeten doen," zei de man verontschuldigend. „Ik heb je vader jaren geleden gekend en ik herinner me dat hij me een keer heeft verteld, dat deze bossen eigenlijk van hem waren, maar dat hij er geen bewijs van had. Hij heeft er daarna nooit meer over gepraat, maar ik weet dat hij vreselijk graag een stukje van het woud had willen ontginnen om er een boerderij te beginnen. Hij was ook een erg goede houtvester. Hij zou een beste boterham met de bossen hebben kunnen verdienen."

„Dat weet ik. Moeder heeft het me verteld."

De man schudde meewarig het hoofd.

„De delvers zullen hier ook wel op een schandalige manier huishouden. Waarschijnlijk maken ze ook een einde aan jouw handeltje in witvis. Of ze moeten een brug voor je bouwen, zodat je over de brede geul kunt komen die ze van plan zijn te graven tussen deze plek en de Paradijsbaai. Ik heb gehoord dat je vishandel goed loopt."

„Ja, ik heb er al heel wat verkocht," zei Randy. „Ik heb een boel vaste afnemers."

„Ik vind het niet plezierig dat ik aan dit werk meedoe. Maar het is niet tegen de wet, dus..."

„Zo. De vissers gebruiken de witvis om er grote vissen mee te vangen in het meer, is het niet?"

De man hief zijn bijl op om opnieuw met hakken te beginnen. „Ja, ik vind het niet plezierig dat ik aan dit werk meedoe. Maar het is niet tegen de wet, dus er zal wel niets aan te doen zijn."

Dat laatste is niet waar, dacht Dodey bij zichzelf, toen ze verder liepen. Er was wel wat aan te doen. Ze hoefden alleen maar te ontdekken wie de oude man was. Als ze dat wisten en als het Sim zou blijken te zijn of iemand anders die ze kenden, dan konden ze hem in het oog houden en zouden ze een kans hebben om bij de Schoorstenen naar de postzak te zoeken.

Randy, die al een poos zwijgend had doorgelopen, barstte plotseling los: „Mijn vishandeltje! Is het nou niet treurig, dat ze me ook nog gaan beletten vis te vangen? Trouwens, wie heeft er nou nog zin om te gaan vissen, als het hele land van vader overhoop wordt gehaald! Een paar dagen werk met hun machines en we zitten met één grote wanboel. Als ik eraan denk, wat grootvader en vader en ikzelf wel allemaal met al deze hectaren land hadden kunnen doen... We hadden een kippenfokkerij kunnen beginnen of groenten kunnen kweken of vee kunnen houden..."

Verbitterd pakte hij een steen op en gooide die zo hard als hij kon op het pad.

Ze liepen maar weer verder, ieder bezig met zijn eigen gedachten, terwijl Sheila aan de riem trok en van de ene kant van het pad naar de andere schoot, waarbij ze luidruchtig aan de stompen en takken van het kreupelhout snuffelde.

Eindelijk keerde Randy, die voorop liep, zich om en vroeg: „Hebben jullie Sim Leach vanmiddag nog gezien, toen jullie langs zijn huis kwamen?"

„Hij was in de schuur aan het werk," antwoordde Bobbie. Opeens werd het hem duidelijk wat Randy bedoelde. „Je... je bent toch niet van plan om nu naar de Schoorstenen toe te gaan, wel?"

„Waarom niet?" Randy keek hem haast vijandig aan. „Ik weet zo goed als zeker dat Sim de oude man is, en ik wil mijn kans waarnemen. Zolang hij in de schuur aan het werk is, is er geen oude man bij de Schoorstenen. Het is nu zo veilig als bij mijn eigen moeder thuis."

„Maar je hebt toch geen honderd procent zekerheid, dat het Sim is," protesteerde Dodey. „Hij was erg verbaasd, toen je met dat verhaal van die schietpartij kwam."

„Hij trok inderdaad een verbaasd gezicht, maar misschien deed hij maar alsof."

„Dat geloof ik niet."

Randy liep door in de richting van de baai.

„Het kan me ook niks schelen. Ik ga naar de Schoorstenen en ik begin te zoeken."

Dodey en Bobbie liepen achter hem aan. Ze wisten niet, wat ze moesten zeggen. Ze hoorden hoe er in de verte weer een boom geveld werd.

Toen ze bij de baai kwamen, liet Randy zich meteen van de natte oever afglijden en liep over de dam. Bobbie en Dodey keken elkaar eens aan en liepen hem toen achterna. Aan de overkant bleef Randy staan en zei: „Het is misschien beter dat ik alleen ga, voor het geval dat... nou ja, voor het geval dat..."

„Zie je wel, je bent er zelf ook niet zeker van dat er geen gevaar bij is," zei Dodey. „Waarom wacht je niet nog een poosje? Het is beter dat we eerst zeker weten wie de oude man is."

„Ja," viel Bobbie haar bij. „We hoeven toch geen risico te nemen. Laten we nog een poosje wachten."

Randy tuurde het pad af en een ogenblik lang weifelde hij. Maar het geluid van de bijlen in de verte maakte een eind aan zijn aarzeling.

„Ik ga erheen," verklaarde hij beslist. „Maar het is beter dat jullie hier blijven. Anders kon je weleens behoorlijk van je vader op je nek krijgen."

„En dacht je dat jij van je moeder niet op je nek zou krijgen?"

Randy haalde de schouders op. „Zij zal het er ook niet mee eens zijn."

Dodey kon zien dat hij in tweestrijd stond en ze probeerde hem over te halen bij hen te blijven.

„Je kunt die postzak nooit in zo'n korte tijd vinden," beweerde ze. „Die bandieten hebben hem veel te goed verborgen. Er zijn daar zoveel rotsen. Je zult zeker dagenlang moeten zoeken."

„Dat kun je nooit weten. Ik kan overal op klimmen en ik kom waarschijnlijk op plaatsen, waar Sim onmogelijk bij kan en misschien heb ik wel direct geluk. Snap je dat nou niet? Als ik er niet heen ga, heb ik helemaal geen kans."

„Hoor eens," zei Bobbie. „Als je er dan per se naar toe wilt, dan gaan we mee. Misschien gaan we niet mee tot de rotsen — we hebben vader beloofd, dat we dat niet zouden doen — maar we zouden ons ergens kunnen verstoppen en jou kunnen waarschuwen, als er onraad was. Dat merkt Sheila altijd direct."

„Nou goed. Dat lijkt me geen slecht plan. Kun je het geluid van een kapmeeuw nadoen?"

„Hoe is dat?"

Randy gaf een imitatie van een klaaglijke roep.

„Dat is ons teken als er gevaar is."

Onder het lopen oefende Bobbie zich in het nadoen van de kapmeeuw.

„En als er nou eens een echte kapmeeuw op de rotsen is?" vroeg hij, nadat hij het een keer of vijf had geprobeerd.

Randy lachte.

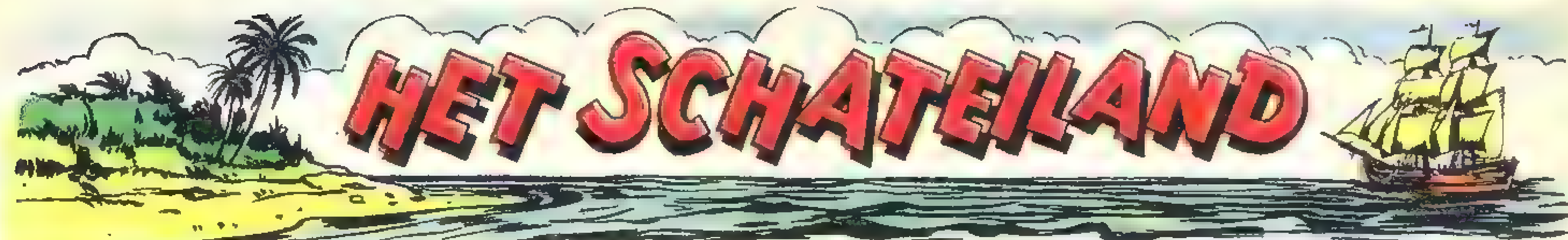
„Maak je maar niet bezorgd, ik kan het verschil heus wel horen."

Dodey was het helemaal niet eens met het plan. Ze kon nog steeds niet geloven dat Sim de oude man was. Maar ze was blij dat zij en Bobbie op de uitkijk zouden staan, want als ze bij de dam waren gebleven om op Randy te wachten, dan zou ze steeds angstig hebben geluisterd of ze nog geen schot hoorde...

Toen ze dicht bij de Schoorstenen waren gekomen, legde Bobbie even zijn hand op de kop van Sheila als waarschuwing dat de hond stil moest zijn. Ze bleven op de top van de heuvel staan, doodstil en opschrikkend van ieder geluid. Toen kropen ze tussen de laurierstruiken door en stonden weer te kijken op de prachtige warboel van rotsen, die de Schoorstenen werd genoemd.

„Er is een pad langs het ravijn; daarlangs ga ik naar beneden." Randy wees naar links, waar een opening in het struikgewas te zien was. „Jullie moeten nu hier blijven. En als er onraad is, geef je het afgesproken teken."

Het viel Dodey op dat hij fluisterde, hoewel hij toch beweerde dat er niemand bij de Schoorstenen was, nu Sim thuis was. Ze zag ook dat Sheila blijkbaar ergens lucht van had gekregen, want haar neus werkte op volle kracht. *Wordt vervolgd*

DOOR EEN TOEVAL WAS IK IN HET BEZIT GEKOMEN VAN EEN KAART VAN EEN EILAND, WAAROP DE PLAATS WAS AANGEGEVEN VAN EEN VERBORGEN SCHAT. IK HAD HET DOCUMENT AAN JONKER TRELAWNEY EN DOKTER LIVESEY GEGEVEN EN ZIJ BESLOTEN NAAR HET EILAND TE GAAN. ER WERD EEN SCHIP UITGERUST, DE *HISPANIOLA*, EN DE SCHEEPSKOK JOHN SILVER WIERF DE BEMANNING AAN. HET SCHIP STOND ONDER BEVEL VAN KAPITEIN SMOLLETT. KORT VOOR DE AFVAART MELDDE DEZE ZICH IN DE KAJUIT VAN JONKER TRELAWNEY.

WAT HEB JE ME TE VERTELLEN, SMOLLETT?

OM HET KORT EN DUIDELIJK TE ZEGGEN: DIE HELE REIS BEVALT ME NIET EN DE BEMANNING NOG MINDER. DAAROM MOETEN DE WAPENS EN HET KRUIT NIET IN HET VOORONDER, MAAR ONDER DE KAJUIT GEBORGEN WORDEN!

VERKLAAR JE NADER.

IEDEREEN OP DIT SCHIP WEET DAT WE OP ZOEK ZIJN NAAR EEN SCHAT, MAAR MIJ HEBT U NIETS VERTELD. VERDER VERTROUW IK DE BEMANNING VOOR GEEN CENT.'

WAARSCHIJNLIJK HAD JONKER TRELAWNEY ZIJN MOND VOORBIJ GEPRAAT, WANT NU BLEEK DAT DE HELE BEMANNING OP DE HOOGTE WAS MET HET DOEL VAN DE REIS.

JE HEBT HEEL WAT NOTEN OP JE ZANG, SMOLLETT!

IK HEB DE VERANTWOORDELIJKHEID OP DIT SCHIP EN IK MOET DIE MAATREGELEN NEMEN DIE IK NODIG ACHT. ALS U MIJ DAT NIET TOESTAAT NEEM IK MIJN ONTSLAG!

DE KAPITEIN KREEG TOESTEMMING ZIJN GANG TE GAAN, MAAR DE JONKER LIET DUIDELIJK BLIJKEN DAT HIJ HEM EEN VENT VAN NIKS VOND EN DAT DE TE NEMEN VOORZORGEN IN ZIJN OGEN OVERDREVEN WAREN.

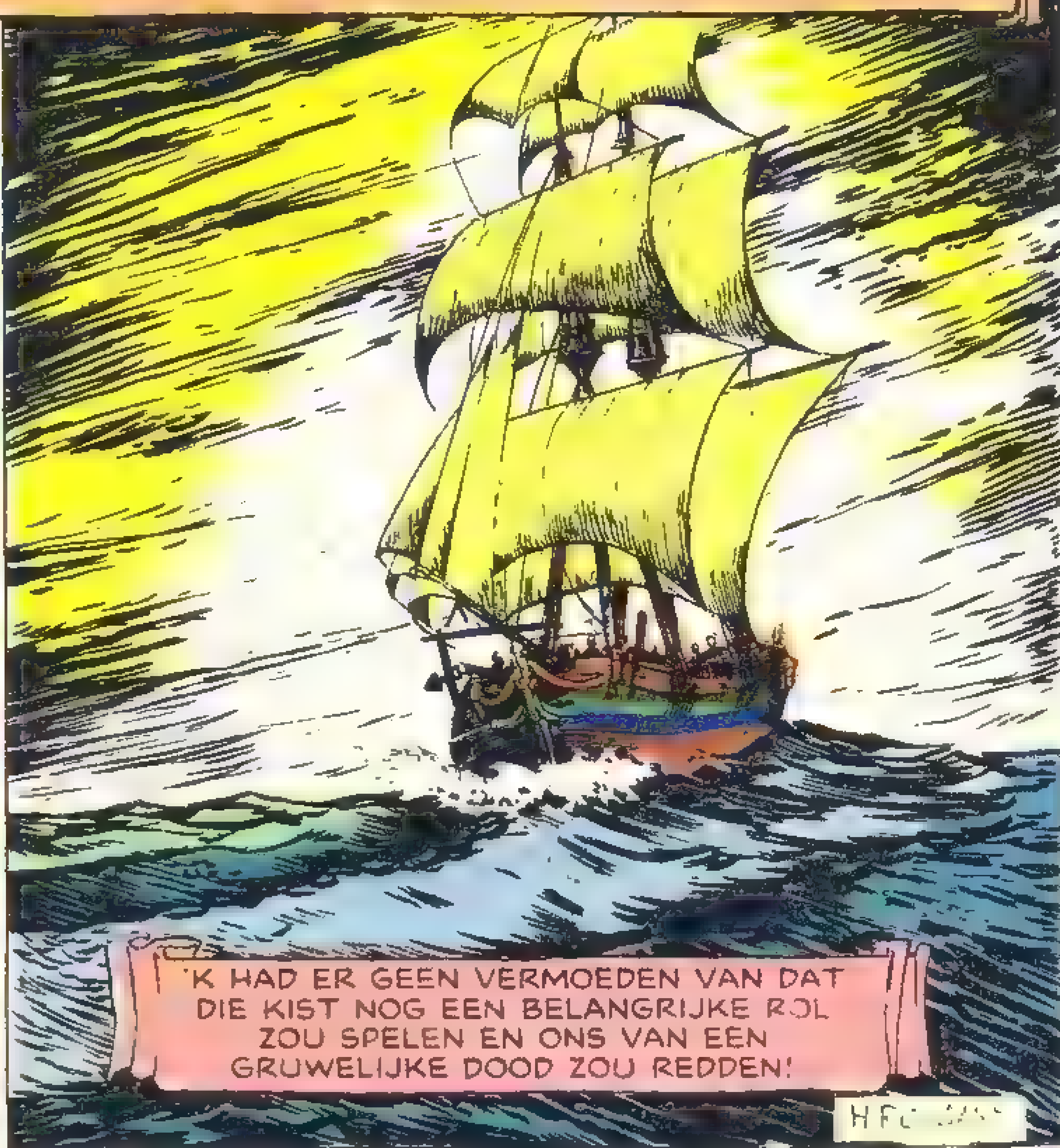
HET OVERLADEN VAN DE WAPENS EN HET ZEILREE MAKEN VAN HET SCHIP NAMEN NOG ZOVEEL TIJD IN BESLAG DAT WE PAS NA MIDDERNACHT VERTROKKEN, NAGEWUIFD DOOR ENKELE VRIENDEN EN KENNISSEN VAN DE JONKER

WE GINGEN ONDER ZEIL EN DE *HISPANIOLA* BLEEK EEN GOED SCHIP TE ZIJN. OP DE BEMANNING WAS, ONDANKS HUN ONGUNSTIG UITERLIJK, NIETS AAN TE MERKEN.

DE VERSTANDHOUDING TUSSEN DE KAPITEIN, DIE EEN UITSTEKEND ZEEMAN BLEEK, EN DE JONKER WERD ER NIET BETER OP. KAPITEIN SMOLLETT LIET DUIDELIJK BLIJKEN DAT HIJ DE BEMANNING MAAR EEN SAMENGERAAPT STELLETJE BOEVEN VOND.

OVERIGENS WAS IEDEREEN AAN BOORD BEST TEVREDEN. DE REIS VERLIEP VLOT EN TIJDENS EEN PAAR STORMACHTIGE DAGEN TOONDE DE *HISPANIOLA* WAT ZE WAARD WAS. DE JONKER WAS NIET KINDERACHTIG: HIJ DEELDE MET GULLE HAND GROG UIT EN OP HET DEK HAD HIJ EEN KIST MET APPELS LATEN PLAATSEN, WAARUIT IEDEREEN KON ETEN ZOVEEL HIJ WILDE.

Het verraad van Dingaan

Elk jaar op 16 december wordt in Zuid-Afrika Dingaansdag gevierd ter herdenking van de slag aan de Bloedrivier, waar een klein leger van Boeren de misdaad jegens hun makkers begaan afstrafte.

Het loopt tegen het einde van het jaar 1835. Op de hoeven van de Zuidafrikaanse Boeren in de Kaapprovincie wordt tot diep in de nacht beraadslaagd. De Boeren zijn de overheersing van de Engelsen beu. Bovendien worden zij bedreigd door de Kaffers, die keer op keer hun boerderijen overvallen en plunderen. De Boeren weigeren dit alles gelaten te ondergaan en willen zelf het heft in handen nemen. In het noorden ligt er land op hen te wachten. Natuurlijk zal het moeilijk zijn op een andere plaats opnieuw te beginnen, maar de Boeren willen koste wat het kost baas in eigen huis zijn. Zo begint de Grote Trek.

Onder aanvoering van mannen als Trichardt, Rensburg, Maritz, Uys, Potgieter en Retief trekken de Boeren naar het noorden. De moeilijkheden, ontberingen en gevaren zijn groot. De karavanen worden voortdurend belaagd door inboorlingen; de malaria en de tseetseevlieg zijn geduchte vijanden. Dagelijks vallen er slachtoffers, maar de Boeren hebben hun besluit genomen en zij denken er niet aan terug te keren. Een van de leiders, Piet Retief, heeft het plan opgevat naar Natal te trekken, waar veel vruchtbaar land is. De daar regerende Zoeloekoning Dingaan is de blanken welgezind. Met een groep Boeren trekt Retief over de Drakensbergen en begint in Natal met Dingaan te onderhandelen over de aankoop van een stuk land. De Zoeloekoning behandelt de Boeren vriendelijk en is bereid hun in ruil voor tweehonderd stuks vee een stuk land te geven waarop zij zich kunnen vestigen.

Piet Retief wordt door Dingaan uitgenodigd de ondertekening van het verdrag feestelijk in zijn kraal te komen vieren. Met vijf andere Boeren gaat Retief erheen, maar Dingaan zegt dat dit niet de bedoeling is. Alle Boeren uit de groep en ook de Hottentotten, die bij de Boeren in dienst zijn, moeten aan het feest deelnemen. Men waarschuwt Retief niet te veel op de vriendelijkheid van Dingaan te vertrouwen, maar hij is overtuigd van de goede bedoelingen van de Zoeloekoning en geeft zijn mannen opdracht ongewapend naar Dingaans kraal te gaan.

Aan het hoofd van zeventig Boeren en dertig Hottentotten maakt Retief zijn opwachting bij Dingaan. Een groot aantal Zoeloes heeft zich in volle wapenrusting in de kraal verzameld. In het midden zit in vol ornaat koning Dingaan met aan zijn voeten een getemde panter. Retief aarzelt als hij dit krijgshaftige schouwspel ziet, maar al gauw schudt hij zijn onbehagen en vrees van zich af. De manier, waarop Dingaan de Boeren verwelkomt is zo vriendelijk, dat de laatsten al gauw hun zorgen vergeten. Er wordt melk en bier rondgedeeld en dat valt in goede aarde, want de hitte is drukkend en de kelen zijn droog van het stof. Op een gegeven ogenblik wil Retief vertrekken, maar Dingaan houdt hem tegen. Zijn krijgers zullen voor de gasten nog enkele dansen uitvoeren. De dans begint. Dingaan zelf leidt de dansers en hij zweept zijn krijgers op, zodat hun bewegingen en hun geschreeuw steeds wilder worden. De Boeren worden ongerust door het opzwepende ritme van zang en dans en het gedreun van de tamtam. Er hangt iets onheilspellends in de lucht. Plotseling weerklinkt een schril gefluit. Met schelle stem schreeuwt de Zoeloekoning: „Werpt u op de witmensen. Doodt hen.” Duizenden Zoeloes, buiten hun zinnen van strijdlust, werpen zich op de ongewapende Boeren, die allen worden gedood. Daarna trekken de Zoeloes naar het kamp van de Boeren. De daar achtergebleven mannen verdedigen zich met de moed der wanhoop, maar ze zijn niet opgewassen tegen de grote overmacht. Allen, mannen, vrouwen en kinderen, worden door de inboorlingen gedood.

Als Andries Pretorius, de leider van een andere groep Boeren, het gebeurde ter ore komt, neemt hij het besluit het leger van Dingaan tegemoet te trekken. Ongeveer een maand later krijgen zijn Boeren contact met de voorposten van de Zoeloes. Pretorius laat een kamp opslaan, maar neemt daarin niet zijn intrek. Dit kamp moet als lokaas dienen; als het leger van de Zoeloes dit kamp overvalt, zullen de Boeren hen in de rug aanvallen. De opzet van Pretorius lukt. Het tienduizend man sterke leger van Dingaan valt op 16 december 1838 het lokkamp aan, maar wordt op zijn beurt door de Boeren aangevallen. Bij duizenden sneuvelen de Zoeloes. De overgeblevenen raken in paniek en vluchten. De Boeren achtervolgen hen, want ze willen Dingaan in handen zien te krijgen om hem ter verantwoording te roepen voor zijn laffe daad. Maar koning Dingaan blijft onvindbaar. Als de Boeren bij zijn kraal aankomen, is deze één laaiende vuurzee. Daarop staken de Boeren hun achtervolging. Dingaan is verslagen.

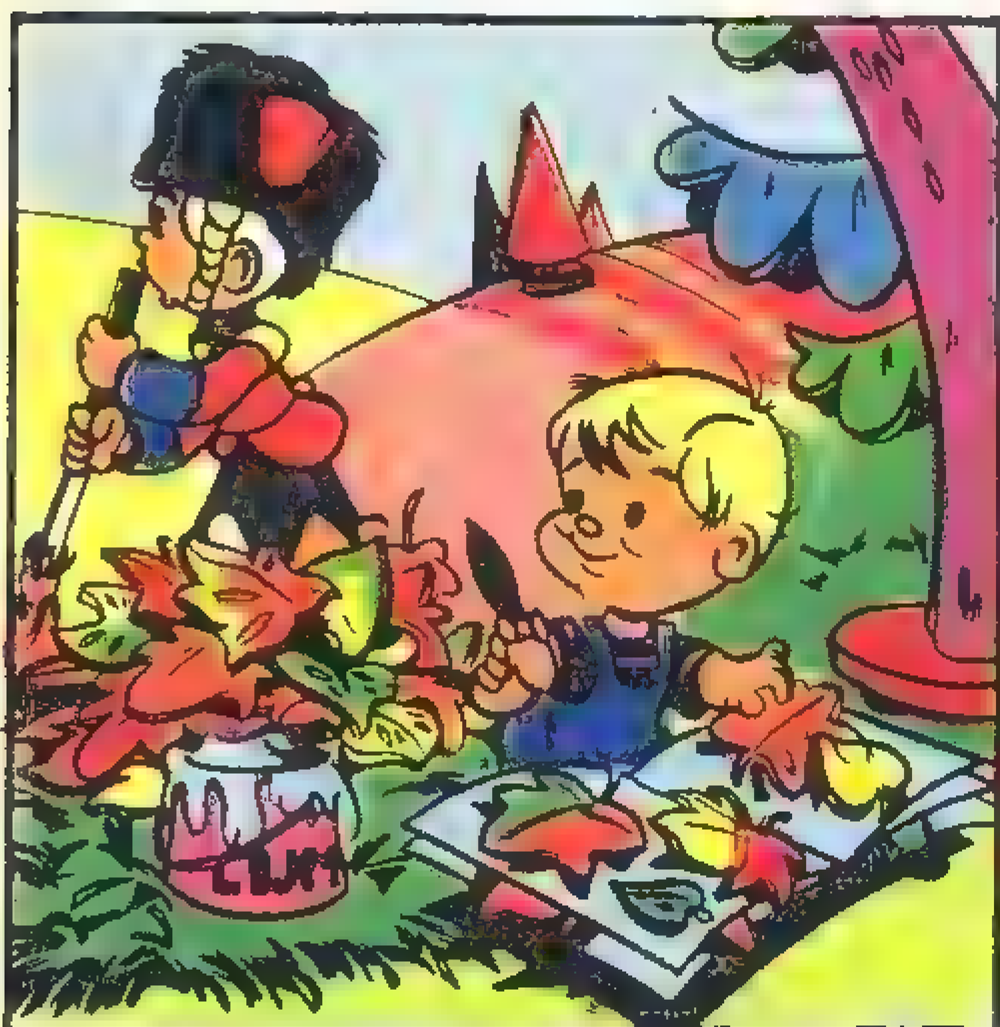
SPELEND SPEELGOED

Op een dag was Tommie in de tuin bezig de afgevallen bladeren bij elkaar te vegen. Hij had juist een hoop bij elkaar geveegd, toen Tim er een schop tegen gaf.

„Hee, laat dat," zei Tommie boos. „Nu kan ik opnieuw beginnen." Toen kreeg hij een idee. Ik weet hoe ik Tim zoet kan houden, dacht hij en hij haalde een plakboek en een pot lijm.

„Ga deze blaadjes maar in het boek plakken," zei hij. Dat vond Tim een leuk werkje. Na een tijdje waren zijn blaadjes op en hij pakte een armvol van Tommies hoop.

„Hee, hee," zei Tommie, „laat die blaadjes liggen! Je mocht alleen de blaadjes inplakken die ik je gegeven heb!" Hij wou Tim de lijmpot afpakken, maar helaas trapte hij erop.

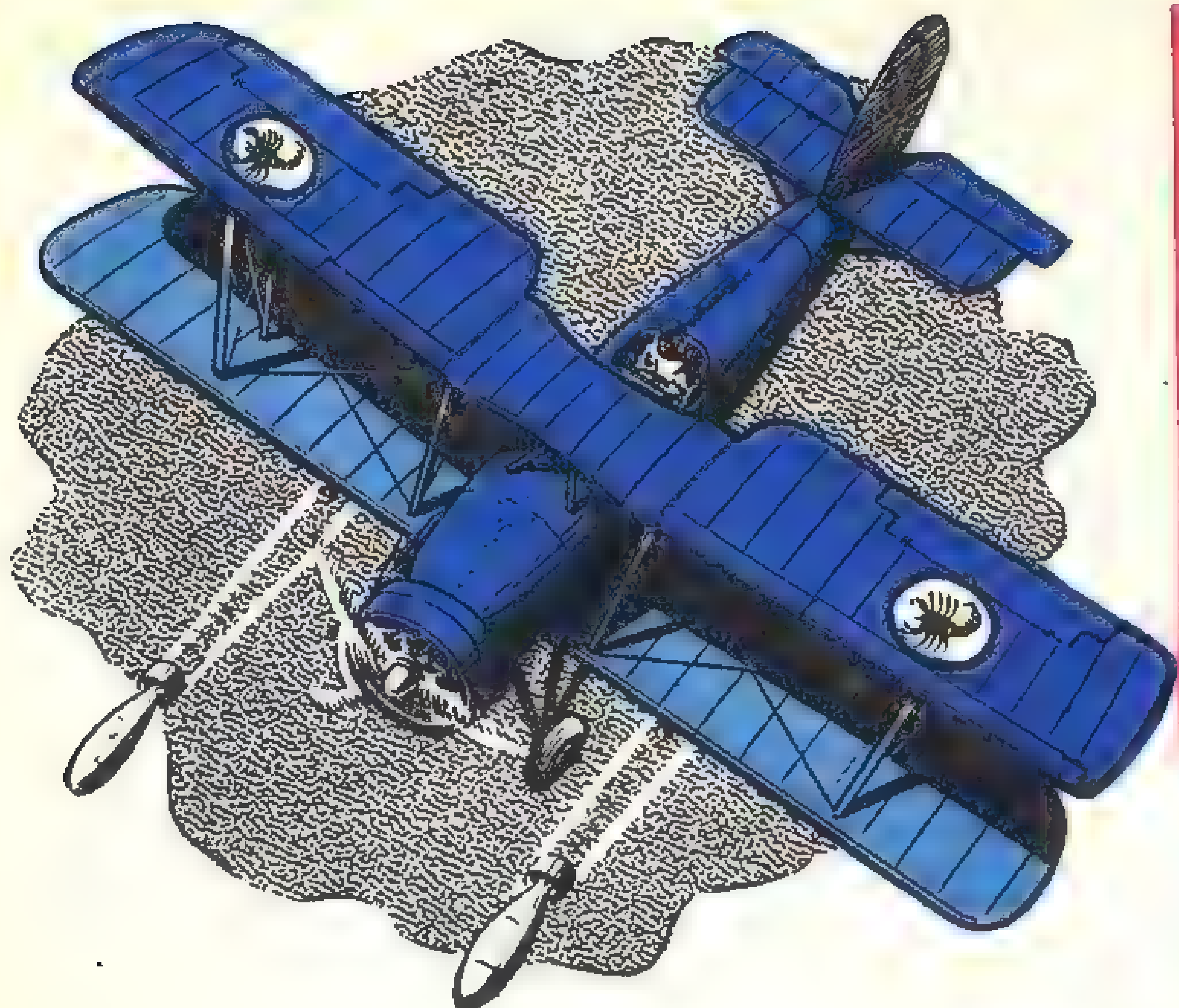

Hij struikelde over de lijmpot en viel midden in de hoop bladeren. Tim moest vreselijk lachen toen Tommie overeind krabbelde. „Je lijkt wel een wandelende boom," zei hij.

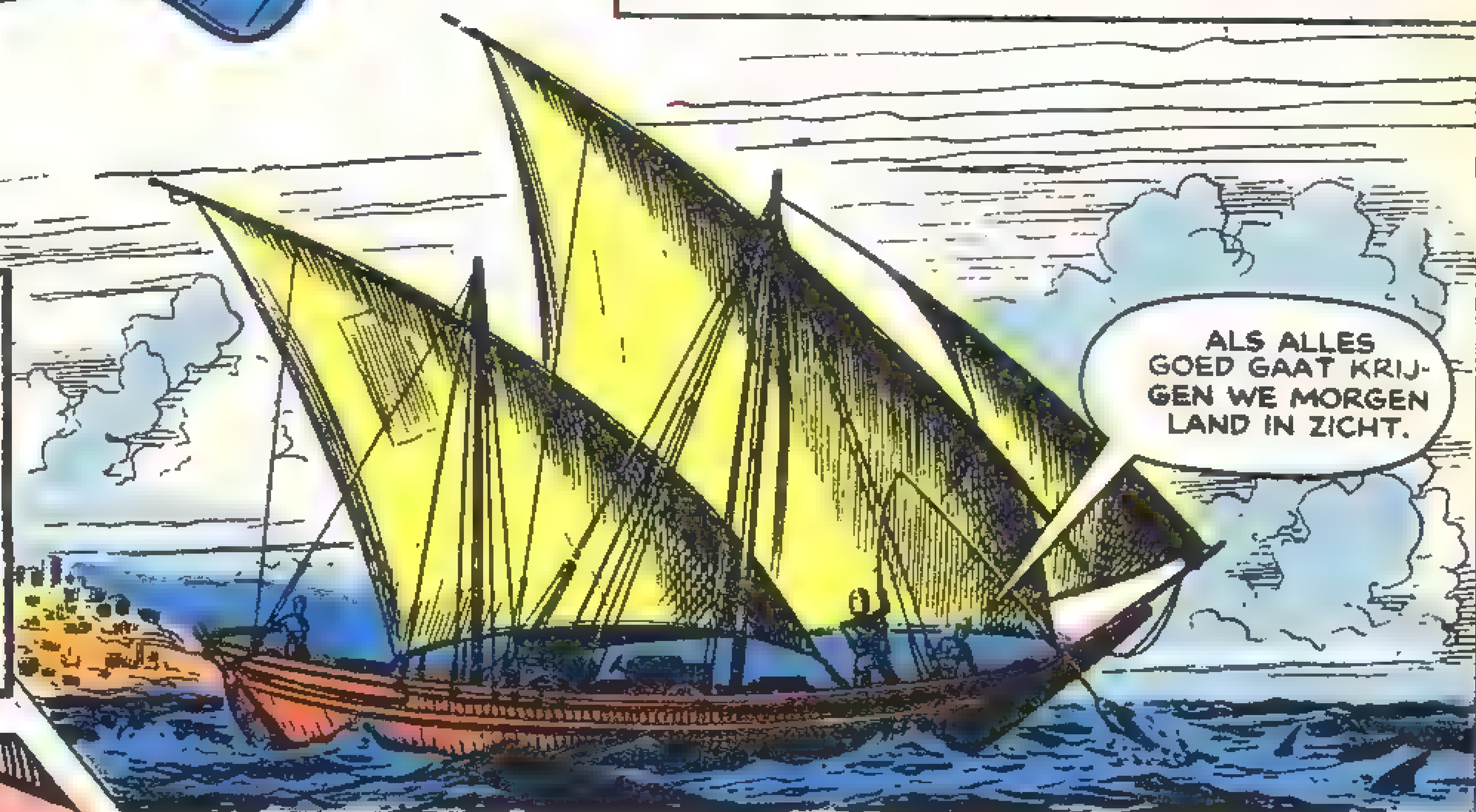
Toen ging Tim de vuilnisemmer halen. Vervolgens plukte hij de blaadjes een voor een van Tommies kleren en deed ze in de emmer. En zo was alles toch netjes opgeruimd.

De man van staal

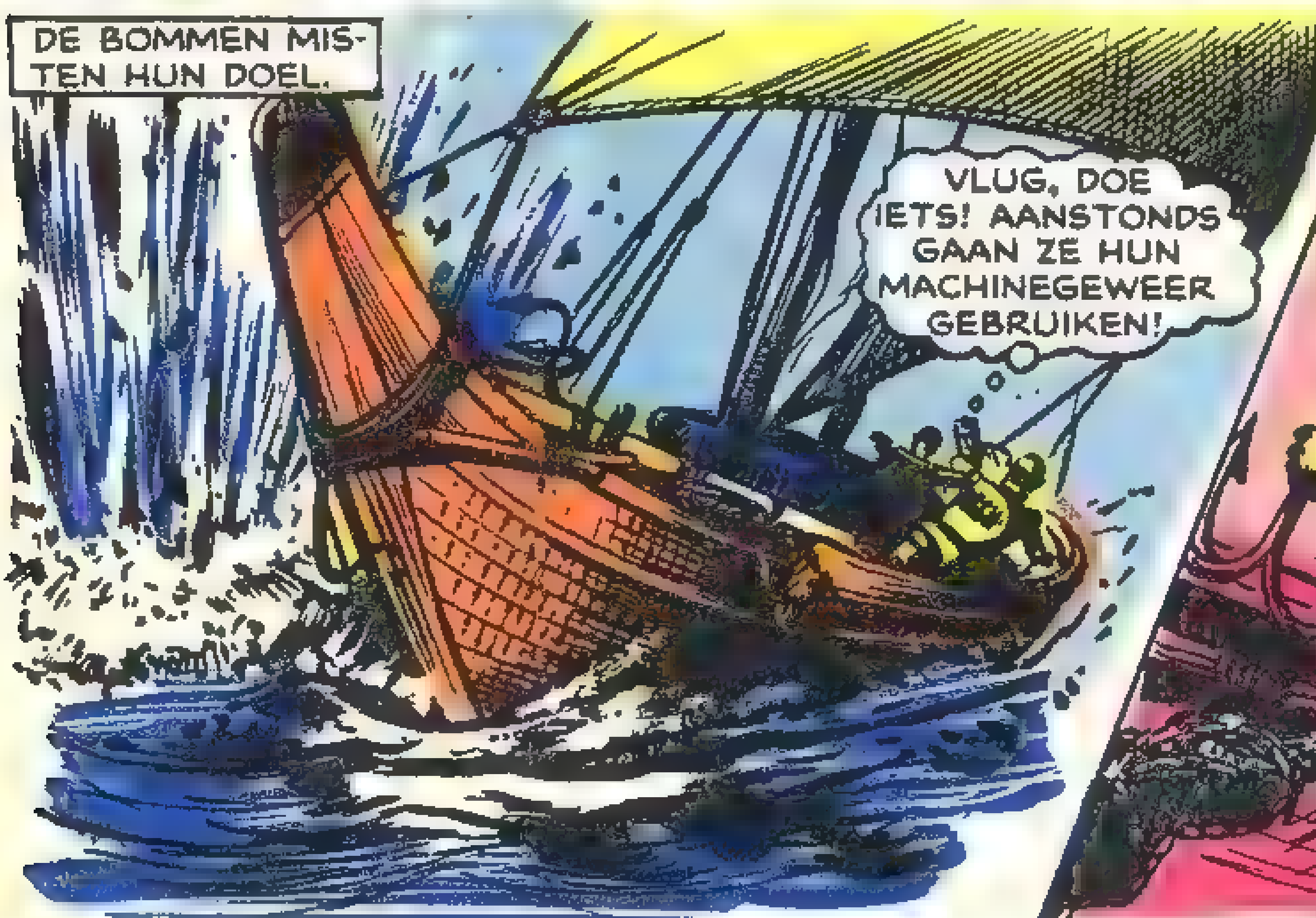
DE VRIENDEN VOEREN OVER DE RODE ZEE.

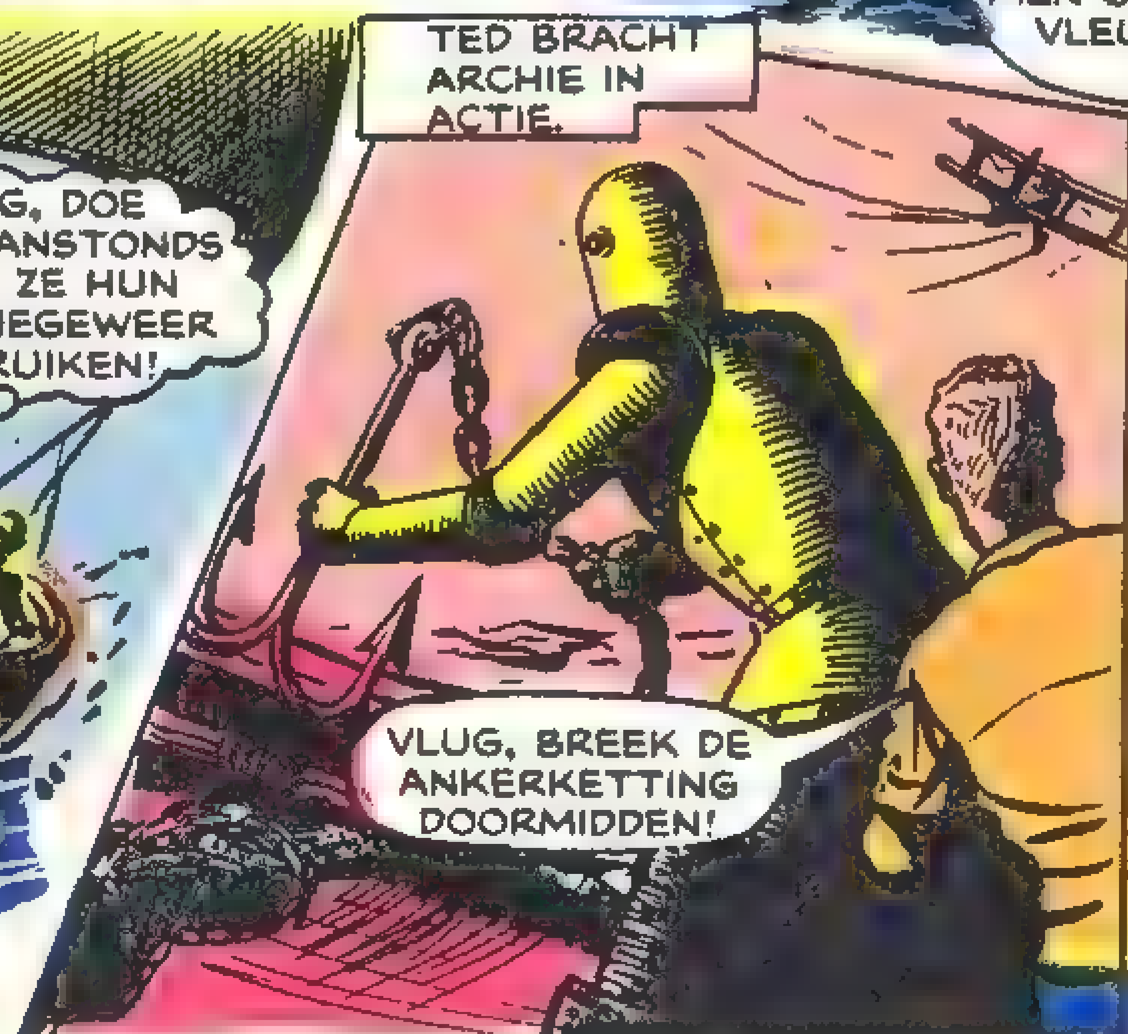
TED, KEN EN ARCHIE WAREN OP WEG NAAR HET KONINKRIJK TAWEG IN ARABIË. DE HEERSER OVER DIT RIJK, DE SCHORPIOEN GENAAMD, HAD HUN VRIEND BILL DRAYTON, LATEN ONTVOEREN.

EVEN LATER NADERDE HET VLIEGTUIG WEER.
SLINGER HET ANKER OM DE PROPELLER, ARCHIE!

MET SCHRIK ZAG DE PILOOT WAT ER GEBEURDE.
GOED ZO, ARCHIE!
ALLE MENSEN!

DE PILOOT ONTWEEK HET ANKER, MAAR NIET DE KETTING.
DE PROPELLER ZIT VAST! ZE MOETEN LANDEN!
JA, MAAR WE KUNNEN HEN NIET OP ZEE LATEN OMKOMEN!

ZE VOEREN NAAR HET VLIEGTUIG.
GRIJP DE PAAL! MAAR DENK EROM: GEEN GRAPJES, ANDERS LATEN WE JULLIE AAN JE LOT OVER!

ARCHIE HIEF DE PAAL OMHOOG.
HEB DANK VOOR UW GOEDHEID!

EVEN LATER ZEI TED:
VERTEL ONS ALLES WAT JE WEET OVER DE SCHORPIOEN! WAAR KUNNEN WE HEM VINDEN?

DE MANNEN WAREN BEREID INLICHTINGEN TE GEVEN.
DE SCHORPIOEN IS EEN MACHTIGE SJEIK. MIJN VRIEND ZAL EEN KAART VOOR U TEKENEN!

EINDELIJK BEREIKTEN ZE DE KUST.
WIJ GAAN NAAR TAWEG. IK RAAD JULLIE AAN ONS SCHEEPJE TE NEMEN EN VANHIER TE VLUCHTEN!
DAT ZULLEN WE DOEN!

ARCHIE ZETTE VLUG DE JEEP AAN LAND.
DE SCHORPIOEN WOONT IN EEN OASE, EEN HEEL EIND HIERVANDAAN!
MAAK JE GEEN ZORGEN. MET ARCHIES HULP KOMEN WE ER ALTIJD!

WE ZULLEN WEL HEEL VOORZICHTIG MOETEN ZIJN, WANT IK GELOOF DAT DIT EEN VAN DE GEVAARLIJKSTE AVONTUREN WORDT DIE WE OOIT BELEEFD HEBBEN!

Wie puzzelt er mee?

Visitekaartjes

ingezonden door George en Hanneke Berger in Amersfoort.

H. E. Malker, Goor

Welk beroep heeft deze heer?

St. Koeterdist, Assen

Welk beroep heeft deze dame?

Lettergrepen-kruiswoordpuzzel

Nu eens een kruiswoordpuzzel, waarbij je in de vakjes geen letters, maar lettergrepen moet invullen.

Horizontaal:

1 Geschenk
2 Onoverwinnelijke Spaanse vloot
4 Moeder
6 Voorjaarsvrucht
7 Slag- en steekwapen
8 Gerief
10 Van dezelfde soort
12 Rode, roestwerende verf
13 Volksvermaak met draaimolen enzovoort
15 Meest voorkomende vloeistof
16 Sinds
17 Graan
18 Heel lekker
20 Schooltaak voor thuis
22 Gereedschap om cirkels te trekken
23 Strijdperk
25 Krant
27 Echtgenoot
28 Beddegoed
29 Opbrengst van spaarboekje
30 Veel vezels bevattend
31 Toespraak

OPLOSSING PUZZELS UIT ONS VORIGE NUMMER

Kruiswoordraadsel

Horizontaal: 1 Kruiwagen; 9 Eik; 10 Pan; 12 La; 15 Os; 16 Aak; 17 Oog; 19 Bof; 20 Al; 21 Leert; 23 Ma; 24 Portiek; 25 Ze; 27 Label; 28 Mr.; 29 Als; 30 Laf; 31 Kei; 32 Af; 35 Te; 36 Lijn; 38 Lef; 40 Tennisbal.

Verticaal: 2 Re; 3 Uit; 4 Ik; 5 Ap; 6 Gas; 7 En; 8 Slaapzaal; 11 IJsfabriek; 13 Aal; 14 Voetbal; 15 Oom; 17 Oeral; 18 Grief; 21 Lol; 22 Tel; 26 Elf; 28 Met; 33 Zijn; 34 Web; 36 Le; 37 N.N.; 38 L.S.; 39 Fa.

Optelsom

STEEL + PAN = STEELPAN

Verborgen kleuren

1. Oranje (voor anjers); 2. Groen (Montenegro en); 3. Beige (krab eigenlijk); 4. Grijs (genoeg rijst).

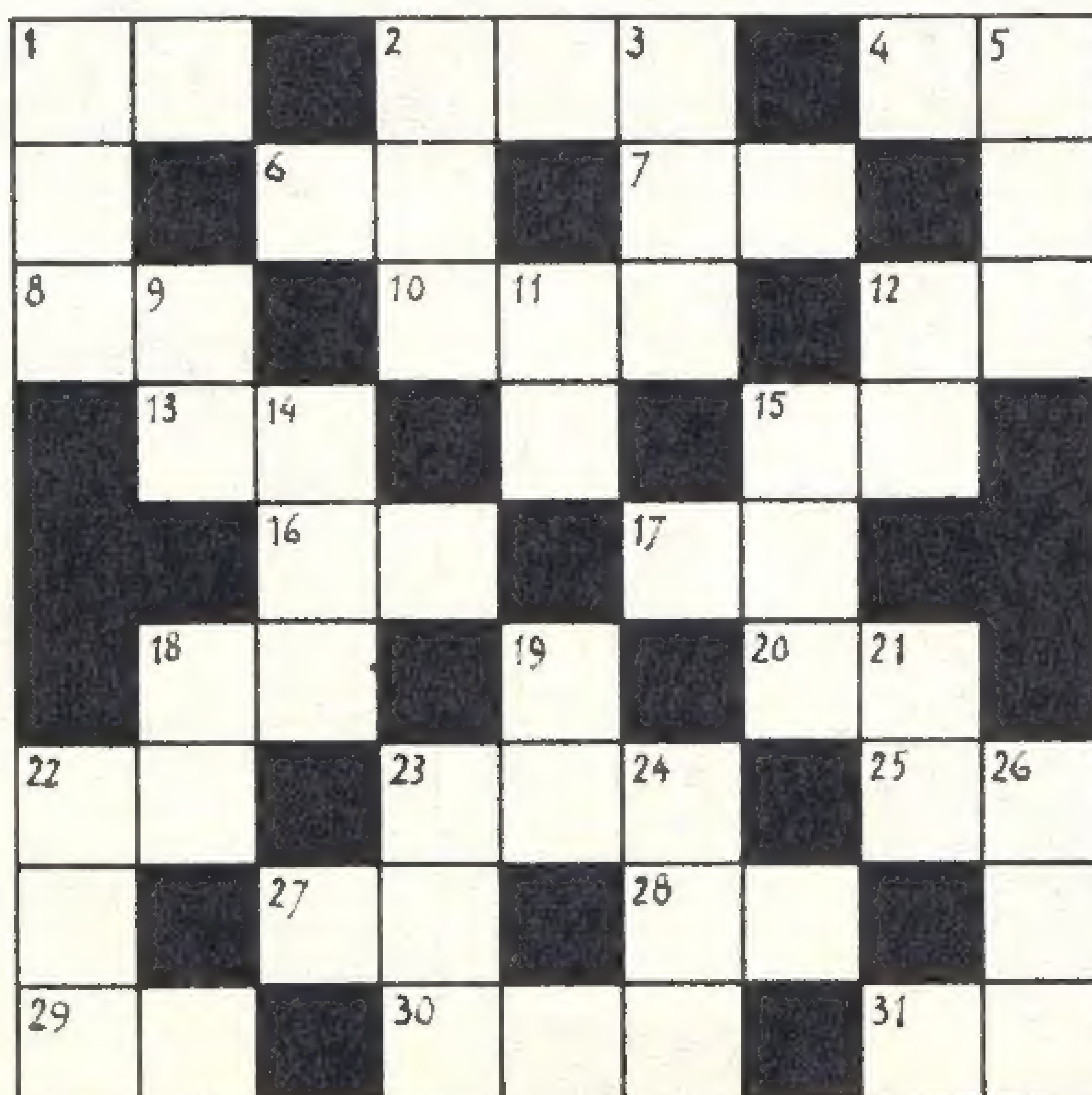
Visitekaartje

ingezonden door Lourens de Jong in Leeuwarden.

Gezagvoerder

Verticaal:

1 Stalling voor auto's
2 Werkman
3 Onmiddellijk
5 Bruinrood meubelhout
9 Kameraad
11 Fortuin
12 Lengtemaat
14 Onpasselijk
15 Magazijn, waar je alles kunt kopen
18 Vorst, gebieder
19 Met ploeg gemaakte gleuf
21 Doordeweekse dag
22 Voorbijgaan
23 Grote, Zuidamerikaanse, rozetvormige woestijnplant
24 Onvoordelig
26 Pagina

Verborgen namen van bomen

In elk van de onderstaande zinnetjes is de naam van een boom verborgen.

1 De jongens moeten wel in dezelfde klas gezeten hebben.
2 De achterspeler had een vrije trap al menigmaal in een doelpunt omgezet.
3 Ik heb er krachtig tegen geprotesteerd, zei de verontwaardigde man.
4 De leraar wilde tijdens de les door niemand gestoord worden.

Visitekaartje

ingezonden door Lourens de Jong in Leeuwarden.

S. Swarts, Ede

Welk beroep heeft deze dame?

Ziekenlijstje

Antoinette v. d. Bergh (13), Sanatorium Sint-Jozefsheil, Juliana-paviljoen Zaal 1, Bakel (N.-Br.), ligt al een jaar op bed. Zij spaart foto's van filmsterren en suikerzakjes. Wie stuurt haar eens wat?

Nicole ter Schiphorst (10), Emma-Kinderziekenhuis, Afd. Intern, Sarphatistraat, Amsterdam, moet nog een poosje in het ziekenhuis blijven. Zij verzamelt prent- en ansichtkaarten.

Gerarda Cremers (8), Sanatorium Sint-Jozefsheil, Juliana-paviljoen Zaal 1, Bakel (N.-Br.), moet nog zeven maanden kuren. Zij zou graag post ontvangen en zij spaart babykaarten en foto's van filmsterren.

Elleke Munninks, Sint-Jozefziekenhuis, Kinderafdeling, Venlo, zou het leuk vinden post te krijgen. Wie schrijft haar eens?

Marcus van Kol (15), Peter Hanssen (11), Billy McGillavry (11), Tonny Gielen (9), en Jan Manders (12), Sanatorium Sint-Jozefsheil, Juliana-paviljoen Zaal 3, Bakel (N.-Br.), sparen alle vijf foto's van filmsterren.

Veronica Huuskes (11), Parallelweg 17, Halsteren (N.-Br.), moet nog een hele tijd op bed blijven. Zij spaart foto's van filmsterren en zangers, vooral van Rob de Nijs en Anneke Grönloh.

Ineke Kloek (11), Diaconessenhuis, „Kinderpaviljoen", Groningen, zou graag eens wat post ontvangen. Wie schrijft haar eens of stuurt haar een kaart?

Rini van Brunschot (8), Sanatorium Maria-Oord, Bernadette-paviljoen Zaal 4, Rosmalen, moet nog vijftien maanden kuren. Zij spaart foto's van filmsterren en speldjes.

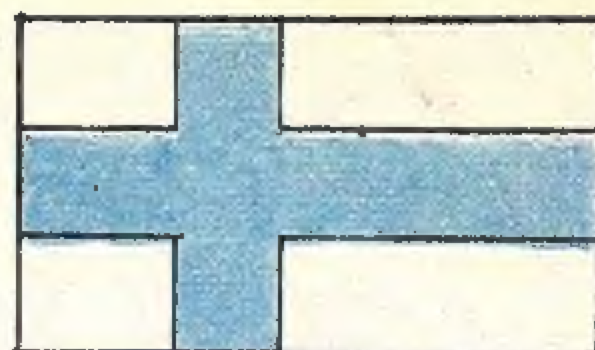
Ad Vugts (13), Sanatorium Maria-Oord, Bernadette-paviljoen Kamer 6, Rosmalen, ligt al vijf maanden op bed. Wie maakt hem eens blij met sigarebandjes, speldjes en foto's van filmsterren?

Bert van Summeren (12), Sanatorium Maria-Oord, Bernadette-paviljoen Kamer 5, Rosmalen, ligt al twaalf maanden op bed. Hij zou graag post krijgen. Ook spaart hij sigarebandjes, speldjes en ansichtkaarten. Wie stuurt hem eens wat?

Dagboek
van de geschiedenis

Een vraagbaak voor iedereen die graag wil weten wat er op zijn verjaardag is gebeurd...

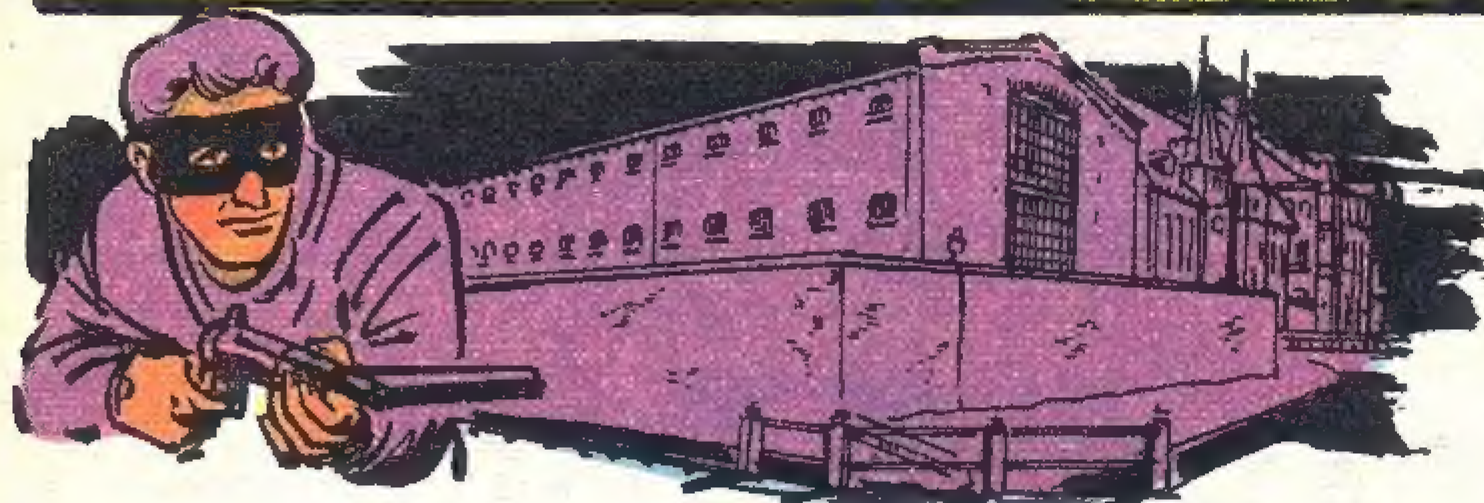
6 DECEMBER 1917 WERD FINLAND ONAFHANKELIJK. HET LAND WAS DAARVÓÓR BESTUURD DOOR DE RUSSISCHE TSAREN. NA DE RUSSISCHE REVOLUTIE IN 1917, TOEN DE BOLSJEWISTEN IN RUSLAND DE MACHT OVERNAMEN, VERKLAARDE FINLAND ZICH ONAFHANKELIJK. OP 30 NOVEMBER 1939 VIELEN RUSSISCHE TROEPEN OPNIEUW HET LAND BINNEN. DE FINNEN MOESTEN ZICH NA HEVIGE GEVECHTEN OVERGEVEN. NA DE TWEEDE WERELDOORLOG HERKREGEN ZE HUN ONAFHANKELIJKHEID.

7 DECEMBER 1941 OM VIJF MINUTEN VOOR ACHT IN DE MORGEN WERDEN DE AMERIKAANSE VLOOT- EN LUCHTBASES TE PEARL HARBOUR DOOR JAPANSE VLIEGTUIGEN AANGEVALLEN. VAN DE ZESENTACHTIG AANWEZIGE AMERIKAANSE SCHEPEN WERDEN ER VELE, WAARONDER VIJF GROTE SLAGSCHEPEN, TOT ZINKEN GEBRACHT OF ZWAAR BESCHADIGD. VAN DE TWEEHONDERD VLIEGTUIGEN WERDEN ER HONDERDVIJFTIG VERNIELD. 2343 AMERIKAANSE MILITAIREN WERDEN GEDOOD, 1227 GEWOND EN 960 VERMIST. DE JAPANNERS VERLOREN TWINTIG VLIEGTUIGEN. DE VERANTWOORDELIJKE OFFICIEREN IN PEARL HARBOUR WAREN TIEN DAGEN VOOR DE AANVAL DOOR DE INLICHTINGENDIENST GEWAARSCHUWD. OM ZEVEN UUR DIE MORGEN HAD EEN AMERIKAANS MILITAIR NOG GEMELD DAT ER GROTE AANTALLEN VLIEGTUIGEN OP PEARL HARBOUR AFKWAMEN. HEM WERD MEEGEDEELD, DAT HET VLIEGTUIGEN VAN EEN BEVRIEND LAND WAREN.

8 DECEMBER 1962 WERD KONINGIN WILHELMINA BEGRAVEN. VOLGENS HAAR LAATSTE WENS WAS DE ROUWSTOET NIET IN HET ZWART, MAAR IN HET WIT GESTOKEN. HAAR STOFFELIJK OVERSCHOT WERD BIJGEZET IN HET FAMILIEGRAF VAN DE ORANJES IN DELFT.

8 DECEMBER 1944 BEVRIJDDE EEN FRIESE PLOEG VAN HET ONDERGRONDS VERZET EENENVIJFTIG GEVANGENEN UIT DE GEVANGENIS VAN LEEUWARDEN. VAN DEZE GEBEURTENIS IS EEN SPEELFILM GEMAAKT, DIE „DE OVERVAL" HEET.

10 DECEMBER 1941 WERDEN DE GROTE BRITSE SLAGSCHEPEN **PRINCE OF WALES** (35.000 TON) EN DE **REPULSE** (32.000 TON) DOOR JAPANSE TORPEDO'S IN DE GROND GEBOORD. DRIEËNTWINTIGHONDERD VAN DE DRIEDUIZEND OPVARENDEN KONDEN WORDEN GERED. ALS GEVOLG VAN DEZE OVERWINNING (ZIE OOK DE GESLAAGDE AANVAL OP PEARL HARBOUR) BLEVEN DE JAPANNERS GERUIME TIJD HEER EN MEESTER OP DE STILLE OCEAAN.

10 DECEMBER 1901, VIJF JAAR NA DE DOOD VAN DE ZWEEDSE INDUSTRIEEL ALFRED NOBEL, WERDEN VOOR HET EERST DE NOBELPRIJZEN UITGEKEERD. NOBEL, DIE SCHATRIJK WAS GEWORDEN, ONDER ANDERE DOOR ZIJN UITVINDING VAN HET DYNAMIET, STELDE BIJ ZIJN DOOD HET GROOTSTE DEEL VAN ZIJN KAPITAAL BESCHIKBAAR VOOR VIJF PRIJZEN, JAARLIJKS UIT TE REIKEN AAN MENSEN DIE IN HET AFGELOPEN JAAR DE WERELD GROTE DIENSTEN HADDEN BEWEZEN. ER IS EEN PRIJS VOOR SCHEIKUNDE, NATUURKUNDE, LETTERKUNDE, GENEESKUNDE EN EEN VREDESPRIJS.

9 DECEMBER 1641 OVERLEED IN LONDEN DE GROTE VLAAMSE SCHILDER ANTHONIE VAN DIJCK. HIJ WAS EEN LEERLING VAN RUBENS, DIE HIJ LATER IN ZIJN WERK EVENAARDE. IN ENGELAND WAS VAN DIJCK HOFSCHILDER VAN DE KONINGEN JACOBUS I EN KAREL I. ZIJN PORTRETTEN UIT DIE TIJD ZIJN WERELDBEROEMD.

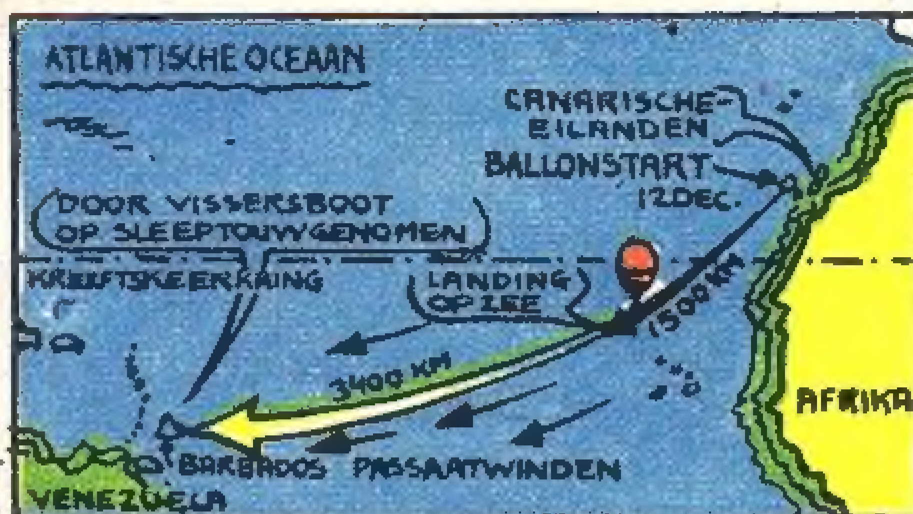
11 DECEMBER 1572 WERD DE STAD HAARLEM DOOR DERTIGDUIZEND MAN SPAANSE TROEPEN OMSINGELD, OMDAT DE INWONERS EEN VERDRAG HADDEN GESLOTEN MET DE GEUZEN. OP 13 JULI 1573 MOESTEN DE HAARLEMMERS ZICH OVERGEVEN AAN DE ZOON VAN ALVA, DON FREDERIK VAN TOLEDO. HET HELE GARNIZOEN WERD TER DOOD GEBRACHT. DE BURGERIJ KOCHT VOOR HONDERDDUIZEND GULDEN EEN PLUNDERING AF.

12 DECEMBER 1901 SLAAGDE DE ITALIAANSE INGENIEUR MARCONI ERIN VANUIT CORNWALL IN ENGELAND MORSETEKENS OVER DE ATLANTISCHE OCEAAN NAAR SAINT JOHN'S IN NEW-FOUNDLAND TE ZENDEN. DOOR DEZE UITVINDING (MET BEHULP VAN ELEKTROMAGNETISCHE GOLVEN SIGNALEN DRAADLOOS OVERBRENGEN) WERD MARCONI DE EERSTE GESLAAGDE RADIOPIONIER. IN 1898 WERD EEN RADIOVERBINDING TOT STAND GEBRACHT TUSSEN ENGELAND EN FRANKRIJK; IN 1901 TUSSEN ENGELAND EN AMERIKA.

9 DECEMBER 1954 WERD BIJ DE DUITSE STAD KEULEN EEN HANGBRUG MET EEN LENGTE VAN 567 METER GEOPEND. OP 18 DECEMBER WERD EEN SOORTGELIJKE BRUG (LENGTE: 625 METER) BIJ DUISBURG VOOR HET VERKEER OPENGESTELD.

12 DECEMBER 1958 VERTROKKEN DE SCHOTSE SCHEEPSBOUWER COLIN MUDIE, ZIJN VROUW EN TWEE VRIENDEN PER BALLON UIT HET PLAATSJE EL MEDANO OP DE CANARISCHE EILANDEN OM TE TRACHTEN DE TOCHT VAN COLUMBUS OVER DE ATLANTISCHE OCEAAN NA TE VOLGEN. NADAT ZE VIJFTIENHONDERD KILOMETER DOOR DE LUCHT HADDEN AFGELEGD, MOESTEN ZE IN ZEE LANDEN. OP 16 DECEMBER ONTVING MEN HUN LAATSTE RADIOBERICHT. OP 5 JANUARI 1959 WERD BEKEND DAT EEN VISSER DE AVONTURIERS HAD OPGEPIKT BIJ HET EILAND BARBADOS.

BULTERS.

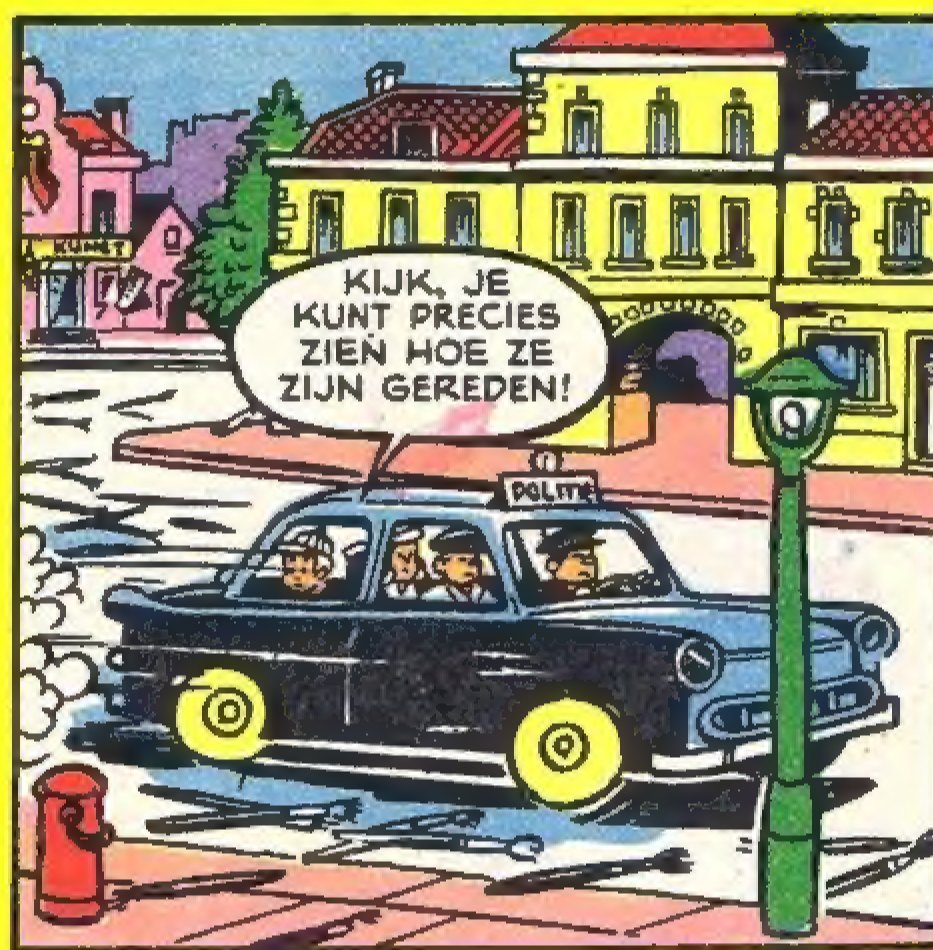

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 25 cent. Losse nummers: 35 cent.
Voor Belgie adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.